

Szkolenie letnie
(1-6 lipca 2013 r.)

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE
KSIĘGI RODZAJU

Hasła:

Stwarzając człowieka na swój obraz i podobieństwo
Bogu przyświecał zamiar, żeby człowiek przyjął Go
jako życie i wyraził we wszystkich Jego przymiotach,
a powierzając panowanie człowiekowi,
chciał poskromić swego wroga, odzyskać ziemię
i sprawować na niej swoją władzę.

Drzewo życia, centrum odwiecznej Bożej ekonomii,
przedstawia w formie typu Chrystusa,
ucieleśnienie Trójjedynego Boga, który jest
życiem i zasobem życia dla trójczęściowego człowieka,
naczynia służącego zbiorowemu wyrazowi Boga –
oto centralna myśl Boga.

Gdy Boży lud Go kocha i spędza czas
na społeczności z Nim w Jego słowie,
Bóg wlewa w niego swój boski pierwiastek
i czyni go, swoją małżonkę, jedno ze sobą,
takim samym jak On w życiu, naturze i wyrazie.

Nasieniem kobiety jest pojedynczy Chrystus –
który zmiążdżył węża przez swoją śmierć na krzyżu –
jak również zbiorowy Chrystus – dziecko-mężczyzna
obejmujący Chrystusa jako Głowę
i zwycięskich wierzących jako Ciało –
który pokona Bożego wroga oraz zaprowadzi Jego królestwo,
w wyniku czego zrealizuje się Jego odwieczny zamysł.

Poselstwo pierwsze

Centralna myśl Boga

Wersety biblijne: Rdz 1,26; 2,7-10.18-25; Obj 22,1-2; 21,2.9-10.18-21.

- I. **Bóg pragnie i zamierza zdobyć zbiorowego człowieka, który wyrazi Go w Jego obrazie i będzie reprezentował w Jego władzy; aby człowiek mógł Go wyrażać i reprezentować, Bóg musi być dla niego życiem, które symbolizuje drzewo życia - Rdz 1,26; 2,8-9; Rz 8,28-29; 2 Kor 3,16-18; Rz 5,10.17.21; 16,20.**
- II. **Objawienie na temat ogrodu Eden, początek boskiego objawienia w Piśmie Świętym, i objawienie na temat Nowej Jerozolimy, koniec tego objawienia, odzwierciedlają siebie nawzajem; objawienie zawarte w tych dwóch częściach Pisma Świętego stanowi centralną myśl Boga, centralną linię boskiego objawienia i zasadę, która kieruje interpretacją i zrozumieniem Pisma Świętego:**
 - A. Księga Rodzaju 1–2 przedstawia projekt organicznego architektonicznego planu Boga, który polega na uzyskaniu boskiej budowli – Hbr 11,10; 1 Kor 3,9.
 - B. Od Ks. Rodzaju 3 po Ks. Objawienia 20 przedstawiony jest przebieg powstawania tej budowli.
 - C. Ks. Objawienia 21–22 to fotografia ukończonej budowli, zbiorowego wyrazu Trójjedynego Boga.
- III. **W Ks. Rodzaju 1–2 oraz Ks. Objawienia 21–22 występują cztery organiczne rzeczy, które pokazują, w jaki sposób Bóg wypełnia swój zamysł:**
 - A. Drzewo życia, centrum odwiecznej Bożej ekonomii, przedstawia w formie typu Chrystusa, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, który jest życiem i zasobem życia dla trójczęściowego człowieka, naczynia służącego zbiorowemu wyrazowi Boga – oto centralna myśl Boga – Rdz 2,7-9; Obj 22,2; zob. Rdz 3,24; Ez 1,28; 1 Kor 1,30; Ef 3,10; Obj 21,19-20:
 1. „W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, a światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła” – J 1,4-5.

2. „Ja jestem... życiem” – 14,6; zob. 15,5.
3. „Ja przyszedłem, aby miały życie i miały je w obfitości” – 10,10b.
4. „Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Jeżeli ziarno pszenicy wpadłszy w ziemię nie obumrze, zostanie tylko samo, ale jeżeli obumrze, przynosi plon obfity” – 12,24.
5. „O, gdybyś znała dar Boży i wiedziała, kim jest Ten, kto ci mówi: Daj Mi się napić, to prosiłabyś Go, a dałby ci wody żywej... woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującej ku życiu wiecznemu” – 4,10.14.
6. „Ja jestem chlebem życia... kto Mnie je, będzie żył z powodu Mnie... Duch daje życie; ciało na nic się nie przyda. Słowa, które Ja wam powiedziałem, są duchem i są życiem” – 6,35.57.63.
7. „Ostatni Adam stał się Duchem życiodajnym” – 1 Kor 15,45b.
8. „Prawo Ducha życia uwolniło mnie w Chrystusie Jezusie od prawa grzechu i śmierci” – Rz 8,2.
9. „Jeśli jednak Chrystus jest w was, to chociaż ciało jest martwe z powodu grzechu, jednak duch jest życiem przez usprawiedliwienie” – w. 10.
10. „Umysł skierowany na ciało to śmierć, lecz umysł skierowany na ducha to życie i pokój” – w. 6; zob. 1 Kor 6,17.
11. „A jeśli Duch Tego, który wskrzesił Jezusa z martwych, mieszka w was, Ten, kto wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, da też życie waszym śmiertelnym ciałom przez Ducha swego, który w was mieszka” – Rz 8,11.
12. „Błogosławieni, którzy piorą swe szaty, aby mieli prawo do drzewa życia i aby bramami wchodzili do miasta” – Obj 22,14; zob. Ps 51,4.9.12.14.
13. „Zwycięzcy dam spożywać z drzewa życia, które rośnie w raju Bożym” – Obj 2,7; zob. J 6,57.63; Jr 15,16; J 15,1.5.7; 8,31.
14. „[Bóg] też sprawił, że mogliśmy stać się sługami nowego przymierza, sługami nie litery, lecz Ducha; litera bowiem zabija, Duch zaś daje życie” – 2 Kor 3,6; zob. w. 8-9; 5,20.
15. „Jeśli ktoś spostrzeże, że brat popełnia grzech, który nie sprowadza śmierci, niech prosi, a da mu życie” – 1 J 5,16.

- B. Rzeka, która płynie w czterech kierunkach świata, symbolizuje rzekę wody życia, obfitość życia w jej przepływie, która wypływa z jedyne go Boga, źródła i centrum, i dociera do człowieka w każdym z kierunków – Rdz 2,10:
1. Rzeka wody życia, która wypływa z tronu Boga i Baranka przedstawia to, jak Trójjedyny Bóg – Bóg, Baranek i Duch, których symbolizuje woda życia – udziela siebie swoim wybranym, którzy poddani są Jego zwierzchnictwu – Obj 22,1.
 2. Rzeka wody życia płynie „środkiem jego ulicy” (w. 1) ze szczerzego złota (21,21); symbolizuje to boskie życie, które płynie w boskiej naturze, jedynej drodze, jaką odkupiony przez Boga lud obiera w codziennym życiu – 2 P 1,4; J 4,24; 1 J 4,8.16; 1,5.
 3. Społeczność boskiego życia (w. 3) to przepływ życia wiecznego wewnątrz wszystkich wierzących; przedstawia to przepływ wody życia w Nowej Jerozolimie (Obj 22,1).
 4. Przytaczane tu wersety pokazują, w jaki sposób musimy radować się płynącym Trójjedynym Bogiem – Jr 2,13; Ps 36,9-10; J 7,37-39; Wj 17,6; Lb 20,7-8; 1 Kor 12,3b.13; Ez 47,1-9.
- C. Przepływ rzeki doprowadza do powstania trzech drogocennych materiałów: złota, bdelium i kamienia onyksowego – Rdz 2,10-12:
1. Materiały te przedstawiają w formie typu Trójjedynego Boga, który jest podstawowymi składnikami odwiecznej Bożej budowli; Nowa Jerozolima jest zbudowana z tych trzech rodzajów materiałów – Obj 21,18-21:
 - a. Złoto przedstawia Boga Ojca wraz z Jego boską naturą, w której człowiek może uczestniczyć w związku z Bożym powołaniem – to podstawa odwiecznej Bożej budowli – 2 P 1,3-4.
 - b. Bdelium, materiał perłopodobny, powstały z żywicy drzewa, przedstawia w formie typu owoc Boga Syna w Jego odkupieńczej i uwalniającej życie śmierci oraz udzielającym życia zmartwychwstaniu – to wejście do odwiecznej Bożej budowli – J 19,34; 12,24; 1 P 1,3; Obj 21,21.

- c. Onyks, drogocenny kamień, przedstawia w formie typu owoc Boga Ducha wraz z Jego dziełem przeobrażenia służącym zbudowaniu odwiecznej Bożej budowli – 2 Kor 3,18.
2. Przepływ boskiego życia w człowieku wnosi w niego boską naturę (2 P 1,4), odradza go (1 P 1,3) i przeobraża w chwalebny obraz Chrystusa (2 Kor 3,18); człowiek, stworzony z prochu (Rdz 2,7) staje się w ten sposób drogocennymi materiałami na Bożą budowlę, która znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie.
 3. W wyniku przeobrażenia w życiu stajemy się złotem, srebrem i drogocennymi kamieniami na Bożą budowlę – 1 Kor 3,12:
 - a. Będziemy budować z tych materiałów, gdy sami nimi się ukonstytuujemy; potrzebujemy wzrostu w naturze Boga Ojca, odkupienia dokonanego przez Boga Syna i przeobrażenia przez Boga Ducha; wzrost ten czyni nas złotem, srebrem i drogocennymi kamieniami na Bożą budowlę – w. 12, 16-17.
 - b. Dzięki spożywaniu Chrystusa i jednoczesnemu duchowemu trawieniu, przyswajaniu i metabolizmowi, Chrystus staje się nami, my zaś Nim; stajemy się wówczas drogocennymi materiałami na Bożą budowlę – J 6,57; Ef 3,17; Ga 4,19.
 4. Odwiecznym celem Boga jest budowla – świątynia zbudowana z drogocennych materiałów na Chrystusie, jedynym fundamencie – 1 Kor 3,11-12.16-17:
 - a. Wzrost w boskim życiu wytwarza materiały na budowlę Bożego mieszkania; mieszkanie to, kościół, jest przyrostem, powiększeniem, nieograniczonego Chrystusa – Ef 2,21-22; J 3,29-34.
 - b. Najpierw pojawia się rola, która służy wzrostowi w życiu, a następnie budowla, która służy Bogu do realizacji odwiecznego zamysłu – 1 Kor 3,9; Mt 16,18; Ef 2,20-22; 4,16.
 5. Faktyczne budowanie kościoła, domu Bożego, odbywa się dzięki wzrostowi wierzących w życiu – 1 Kor 3,6-7.16-17; Ef 2,20-21; 1 P 2,2-5:

- a. Prawdziwa budowla to wzrost w życiu; budujemy się na tyle, na ile wzrosliśmy.
 - b. Prawdziwa budowla powstanie wtedy, gdy będziemy wzrastać, czyli gdy będziemy się umniejszali, a Chrystus w nas powiększał – Mt 16,24; Ef 3,17.
- D. Ostatnim krokiem w Bożej procedurze prowadzącej do wypełnienia Jego zamysłu jest wbudowanie się w człowieka i uczynienie go swoją partnerką, dopełnieniem – Rdz 2,18-25; Obj 21,2,9-10:
1. Aby wytworzyć dla siebie dopełnienie, Bóg najpierw stał się człowiekiem, co przedstawia w formie typu stworzenie przez Niego Adama – J 1,14; Rz 5,14.
 2. Głęboki sen, w który zapadł Adam i który doprowadził do powstania Ewy, jego żony, przedstawia w formie typu śmierć Chrystusa na krzyżu, w wyniku której powstał kościół, Jego partnerka – Ef 5,25-27.
 3. Żebro wyjęte z otwartego boku Adama symbolizuje nie dające się złamać, niezniszczalne, wieczne życie Chrystusa, które wypłynęło z Jego przebitego boku i udzieliło życia Jego wierzącym ku zbudowaniu kościoła, Jego dopełnienia – Hbr 7,16; J 19,34.
 4. Księga Rodzaju 2,22 nie mówi, że Ewa została stworzona, tylko zbudowana; zbudowanie Ewy z żebra wyjętego z boku Adama przedstawia w formie typu budowanie kościoła z życia zmartwychwstania, uwolnionego z Chrystusa w wyniku Jego śmierci na krzyżu i udzielonego Jego wierzącym w zmartwychwstaniu – J 12,24; 1 P 1,3.
 5. W wyniku tego procesu Bóg w Chrystusie wbudował się w człowieka wraz ze swoim życiem i naturą, żeby mógł on być taki jak Bóg w życiu i naturze i pasował do Niego – był Jego dopełnieniem, oblubienicą, żoną – Obj 21,2,9-10.
 6. Kościół, prawdziwa Ewa, jest całkowitą sumą Chrystusa we wszystkich Jego wierzących; jedynie to, co wychodzi z Chrystusa wraz z życiem zmartwychwstania, może być Jego dopełnieniem i partnerką, Jego Ciałem – 1 Kor 12,12; Ef 5,28-30.

7. Pod koniec Biblii występuje miasto, Nowa Jerozolima, jedyna w swoim rodzaju, wieczna kobieta, zbiorowa oblubienica, żona Baranka, zbudowana z trzech drogocennych materiałów; jest ona wypełnieniem na wieki typu ukazanego w drugim rozdziale Księgi Rodzaju; w typologii zatem wszystkie drogocenne materiały, o których mówią wersesty 11 i 12, służą zbudowaniu tej kobiety.

Poselstwo drugie

Stworzenie w Chrystusie, które służy wypełnieniu Bożego zamysłu

Wersety biblijne: Rdz 1,1; Obj 4,11; J 1,3; Hbr 1,2; 11,3; Obj 3,14; Kol 1,15-17.

I. „Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię” – Rdz 1,1:

- A. Słowo „początek” odnosi się tu do początku czasu – zob. J 1,1:
 - 1. Czas rozpoczął się w momencie stworzenia wszechświata i trwa aż do ostatniego sądu przed wielkim białym tronem – Obj 20,11-15.
 - 2. Czas służy realizacji odwiecznego Bożego zamysłu, który On powziął w wieczności przeszłej na rzecz wieczności przyszłej – Ef 3,11.
- B. Hebrajskie słowo „Bóg” w Ks. Rodzaju 1,1 to *Elohim*, czyli „Potężny”; hebrajskie imię występuje tu w liczbie mnogiej, natomiast czasownik „stworzył” w liczbie pojedynczej; to nasienie Trójcy:
 - 1. Bóg jest jeden, lecz jest także trzech – Ojciec, Syn i Duch – Iz 45,5; 1 Kor 8,4; 1 Tm 2,5; Mt 28,19.
 - 2. Bóg jest Trójjedynym Bogiem; to Trójjedyny Bóg stworzył.
- C. Bóg jest jedynym Stwórcą; tylko Bóg może stworzyć – Mk 13,19; Ef 3,9; Obj 4,11:
 - 1. Słowo „stworzyć” w Ks. Rodzaju 1,1 znaczy sprawić, by coś zaistniało z niczego.
 - 2. To Bóg „uczynił świat i wszystko, co na nim” (Dz 17,24); On jest Bogiem żywym, „który uczynił niebo i ziemię, i morze, i wszystko, co w nich się znajduje” (14,15).
- D. Motywem, którym kierował się Bóg, dokonując dzieła stworzenia, było wypełnienie swego pragnienia i zaspokojenie własnego upodobania – Ef 1,5.9.
- E. Zamyśl, jaki miał Bóg, dokonując dzieła stworzenia, wiązał się z otoczeniem chwałą Syna Bożego i przejawieniem siebie, zwłaszcza w człowieku, poprzez swego Syna, który jest ucieleśnieniem Boga i Jego obrazem, wyrazem – Kol 1,15-19; 2,9; Ps 19,2-3; Rz 1,20; 1 Tm 3,16.

II. „Boś Ty stworzył wszystko, a dzięki Twej woli istniało i zostało stworzone” – Obj 4,11:

- A. Podstawą dzieła stworzenia była Boża wola oraz plan – Ef 1,9-10:
 - 1. Bóg posiada wolę, zgodnie z którą powziął swój plan – 3,11.
 - 2. Zgodnie z tą wolą oraz planem wszystko stworzył – w. 9.
- B. Boża wola to Jego życzenie; Boża wola to to, co On chce zrobić – 1,9:
 - 1. Boże upodobanie wzięło się z Jego woli, jest w niej ucieleśnione; Jego wola zatem była pierwsza – w. 5.
 - 2. Boża wola to Jego postanowienie w sprawie realizacji Jego zamysłu – w. 11; 1 Kor 1,1.
- C. Bóg jest Bogiem zamysłu; posiada wolę, z której miał przyjemność; stworzył też wszystko dla swej woli, by móc zrealizować i wypełnić swój zamysł – Obj 4,11; Ef 3,9-11; Kol 1,9:
 - 1. Boża wola to pragnienie Jego serca, zespolenie z człowiekiem i wypełnienie Jego odwiecznego planu – Ef 1,5.9.11; 5,17.
 - 2. Boża wola polega na zdobyciu Ciała dla Chrystusa, które będzie Jego pełnią, wyrazem – Rz 12,2.5; Ef 1,5.9.11.22-23.
 - 3. Stworzenie przez Boga nieba i ziemi rozpoczęło wypełnianie się Jego odwiecznego planu, realizującego Jego zamiar: uzyskanie pełnego wyrazu w człowieku we wszechświecie – Rdz 1,1; Ef 3,11.21.
- D. Musimy napęłnić się pełnym poznaniem Bożej woli – Kol 1,9:
 - 1. Boża wola w Liście do Kolosan 1,9 to wola, która dotyczy Jego odwiecznego zamysłu, Jego ekonomii na temat Chrystusa – Ef 1,5.9.11.
 - 2. Mieć pełne poznanie Bożej woli to mieć objawienie na temat Bożego planu i dzięki temu poznać, co Bóg planuje uczynić we wszechświecie – Obj 4,11.

III. „Wszystko przez Nie [Słowo] się stało, a bez Niego nic się nie stało, co się stało” – J 1,3:

- A. Chociaż stworzenie było dziełem Boga, dokonał On tego za pośrednictwem Syna Bożego i Słowa Bożego – Kol 1,15-16; Hbr 1,2; 11,3; J 1,3; Ps 33,6.9.
- B. Ponieważ Bóg jest Stwórcą wszystkiego i Chrystus jest Bogiem, wynika z tego, że Chrystus jest Stwórcą wszystkiego i za pośrednictwem Niego wszystko powstało – Hbr 1,10; Ps 102,26.

C. W Ewangelii Jana 1,3 widzimy, że wszystko powstało przez Chrystusa, który jest Słowem:

1. To, że wszystko powstało przez Niego, a bez Niego nic nie powstało oznacza, że poza Nim nie istnieje nic – w. 3.
2. Stworzenie to powołanie do istnienia przez Słowo tego, co nie istnieje; Słowo jest zarówno sposobem, jak i sferą – Rz 4,17; Hbr 11,3; J 1,3.
3. Wszystko powstało przez Chrystusa, który jest Słowem, sposobem; jest On zatem zarówno Stwórcą, jak i sposobem, dzięki któremu i za pośrednictwem którego wszystko zostało stworzone – Hbr 1,10; J 1,3.

D. Chrystus „podtrzymuje wszystko słowem swej potęgi” – Hbr 1,3:

1. Stworzywszy wszystko Chrystus stał się Tym, który wszystko podtrzymuje; jest nie tylko Stwórcą i sposobem stworzenia, lecz również Tym, który podtrzymuje.
2. Stworzył On wszechświat, a teraz podtrzymuje go słowem swej potęgi.

E. Chrystus jest „początkiem Bożego stworzenia”; mówi to o Panu, od którego ono pochodzi i który jest jego źródłem, i oznacza, że jest On niezmiennym i wiecznie istniejącym źródłem Bożego dzieła – Obj 3,14.

IV. „W Nim zostało stworzone wszystko, co jest na niebie i na ziemi...; wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone... wszystko w Nim jest spojone” – Kol 1,16-17:

A. Słowo „w Nim” oznacza w mocy osoby Chrystusa – w. 16:

1. Wszystko zostało stworzone w mocy tego, czym jest Chrystus.
2. Całe stworzenie nosi cechy wewnętrznej mocy Chrystusa.

B. Słowo „przez Niego” pokazuje, że Chrystus jest aktywnym narzędziem, które posłużyło do stworzenia kolejno wszystkiego – w. 16.

C. Słowo „dla Niego” wskazuje, że Chrystus jest zakończeniem całego stworzenia; wszystko zostało stworzone dla Niego, by stanowiło Jego własność – w. 16.

D. Słowa „w”, „przez” i „dla” wskazują, że Chrystus jest związany subiektywnie ze stworzeniem – w. 16:

1. Nie stworzył On wszechświata jedynie obiektywnie, jako obiektywny Stwórca.
 2. Chrystus nie stał w oddaleniu i nie powoływał wszystkiego do istnienia; wręcz przeciwnie, cały proces stworzenia przebiegał w mocy Jego osoby, jedynej w swoim rodzaju mocy we wszechświecie.
 3. Był On nie tylko obiektywnym Stworzycielem, lecz również subiektywnym narzędziem, za pomocą którego odbył się proces stworzenia.
 4. Stworzenie przebiegało w mocy osoby Chrystusa, przez Niego – aktywne narzędzie i dla Niego, który jest celem.
- E. Zwrot „wszystko w Nim jest spójne” oznacza, że wszystko jest spójne, utrzymuje się razem, w Chrystusie, który jest podtrzymującym centrum, tak jak szprychy koła trzymają się razem dzięki piaście, która stanowi ich centrum – w. 17.
- F. Określenie „pierworodny wszelkiego stworzenia” odnosi się do pierwszeństwa Chrystusa w całym stworzeniu, gdyż zajmuje On pierwsze miejsce we wszystkim – w. 15-18.

Poselstwo trzecie

Doświadczenie Chrystusa jako życia przedstawione w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju

Wersety biblijne: Rdz 1,1-31.

- I. Bóg posłużył się Duchem, słowem i światłem jako narzędziami do zrodzenia życia pierwszego dnia, kiedy zajmował się odnawianiem i dalszym stwarzaniem służącym wypełnieniu Jego zamysłu; Duch, słowo i światło są czymś z życia – Rdz 1,1-5; Rz 8,2; Flp 2,16; J 8,12b:**
- A. Chrystus, który jest Duchem, jest rzeczywistością Boga – Rz 8,9-10; 2 Kor 3,17; J 16,13-15:
1. Duch Boży, Duch życia (Rz 8,2), przyszedł, by wysiadywać nad wodami śmierci i zrodzić życie, a szczególnie człowieka, co służyło wypełnieniu się Bożego zamysłu – Rdz 1,2; 2,7; 1,26.
 2. W duchowym doświadczeniu przyjście Ducha stanowi pierwszy wymóg dla zrodzenia życia – J 6,63a; 16,8-11.
- B. Chrystus, Słowo, jest Bożym przemawianiem – 1,1; Hbr 1,2:
1. Najpierw Duch wysiadywał, a następnie przyszło słowo Boże i wniosło światło – Rdz 1,3; 2 Kor 4,6; zob. Ps 119,105.130.
 2. W duchowym doświadczeniu przyjście słowa stanowi drugi wymóg służący zrodzeniu życia – J 5,24; 6,63b.
- C. Chrystus jako światło jest świeceniem Boga (Rdz 1,3-5; J 1,1.4-5; 8,12a; 9,5); w duchowym doświadczeniu przyjście światła stanowi trzeci wymóg służący zrodzeniu życia – Mt 4,13-16; J 1,1-13.
- D. Oddzielenie światła od ciemności służące oddzieleniu dnia od nocy stanowi czwarty wymóg, by mogło narodzić się życie – Rdz 1,4-5; 2 Kor 6,14b.
- II. Oddzielenie wód drugiego dnia dzięki utworzeniu pomiędzy nimi sklepienia, które obrazuje w sensie duchowym oddzielenie rzeczy duchowych od ziemskich za pośrednictwem dzieła krzyża, stanowi piąty wymóg służący zrodzeniu życia – Rdz 1,6-8; Kol 3,1-3; Hbr 4,12.**

III. Ukazanie się suchego łądu stanowi szósty wymóg służący zrodzeniu życia; wydarzyło się to trzeciego dnia i odpowiada dniu zmartwychwstania – Rdz 1,9-13; 1 Kor 15,4:

- A. W Biblii morze reprezentuje śmierć, a ziemia – Chrystusa, źródło, które zdradza życie; gdy ukazał się łąd, wydał on każdy rodzaj życia – życie roślinne, zwierzęce i ludzkie (Rdz 1,11-12.24-27; 2,7); przedstawia to, że boskie życie wraz z jego bogactwami pochodzi z Chrystusa.
- B. Trzeciego dnia Chrystus wyszedł ze śmierci w zmartwychwstaniu, by zrodzić życie służące zbudowaniu kościoła – J 12,24; 1 P 1,3.
- C. Rozdzielenie łądu i wód przedstawia oddzielenie życia od śmierci; od drugiego dnia (Rdz 1,6-7) Bóg zaczął ograniczać wody śmierci, które pokrywały ziemię (zob. Jr 5,22):
 - 1. Na koniec, w nowym niebie i nowej ziemi, gdy dzieło Boże zostanie zakończone, nie będzie już morza – Obj 21,1 i przypis 3, RV.
 - 2. Co więcej, w Nowej Jerozolimie nie będzie już nocy – w. 25 i przypis 2.
 - 3. Oznacza to, że śmierć i ciemność zostaną wyeliminowane.
- D. Życie roślinne to najniższa forma życia, pozbawiona świadomości; odnosi się ono do początkowego stadium boskiego życia w dopiero co odrodzonym wierzącym – Rdz 1,11; zob. 1 Kor 3,6:
 - 1. Ogromna różnorodność życia roślinnego symbolizuje obfity wyraz niezgłębionych bogactw życia Chrystusa w ich pięknie, które przyciąga wzrok ludzi (Rdz 2,9), zapachu (Pnp 1,12-13) i karmieniu człowieka oraz zwierząt (Rdz 1,29-30).
 - 2. Drzewa (2,9; Wj 15,23-25; Pnp 2,3; 5,15; Iz 11,1; J 15,1; Obj 22,2), kwiaty (Pnp 1,14) oraz ziarna na pokarm dla człowieka (J 6,9.13) i ofiary dla Boga (Kpł 2,1-3.14) to typy Chrystusa.

IV. Czwartego dnia ukazują się nośniki światła; to siódmy wymóg służący zrodzeniu życia i powstaniu wyższych jego form – Rdz 1,14-19:

- A. Jak widać na podstawie objawienia zawartego w całej Biblii, światło służy życiu; światło i życie zawsze idą ze sobą w parze – Ps 36,10; Mt 4,16; J 1,4; 8,12; 1 J 1,1-7.
- B. Życie uzależnione jest od światła, im wyższy rodzaj światła, tym wyższy rodzaj życia:
1. Nieokreślone światło dnia pierwszego (Rdz 1,3) było wystarczające, by powstały najniższe formy życia; do powstania wyższych form życia, w tym życia ludzkiego, niezbędne było bardziej trwałe i określone światło dnia czwartego, którego nośnikami były: słońce, księżyc i gwiazdy (w. 16; Ps 136,7-9).
 2. Oznacza to, że światło „dnia pierwszego” jest wystarczające, by nastąpiły duchowe narodziny, jednakże wzrost w boskim życiu ku dojrzałości wymaga większego i silniejszego światła, światła „dnia czwartego”.
 3. Nośniki światła wyznaczały znaki, pory, dni i lata (Rdz 1,14) – to cienie Chrystusa (Kol 2,16-17).
- C. Słońce (Ps 136,8) symbolizuje Chrystusa (Ml 3,20; Łk 1,78-79; Mt 4,16; Ef 5,14); Pan Jezus do słońca przyrównał również zwycięskich świętych (Mt 13,43).
- D. Księżyc (Ps 136,9) można uznać za figurę kościoła, żony Chrystusa (zob. Rdz 37,9; Pnp 6,10):
1. Księżyc nie świeci w nocy własnym światłem, tylko odbija światło słońca.
 2. Podobnie, kościół świeci w ciemnej nocy wieku kościoła, gdyż odbija boskie światło Chrystusa – 2 Kor 3,18; zob. Flp 2,15.
- E. Gwiazdy przedstawiają po pierwsze Chrystusa, a po drugie zwycięzców – Lb 24,17; 2 P 1,19; Obj 22,16; Dn 12,3:
1. Choć Chrystus jest rzeczywistym słońcem, w obecnym wieku nocy nie ukazuje się jako słońce; świeci jako jaśniejąca gwiazda poranna – Obj 22,16.
 2. Gwiazdy przedstawiają również zwycięskich świętych – Dn 12,3; zob. Obj 1,20.
 3. Światło gwiazd potrzebne jest szczególnie wtedy, gdy ubywa księżyc; na podobnej zasadzie zwycięscy święci, którzy świecą jak niebiańskie gwiazdy, potrzebni są przede wszystkim w okresie upadku kościoła – 2,7.11.17.26-28; 3,5.12.20-21.

F. Panowanie nośników światła dnia czwartego wzmocniło również oddzielenie światła od ciemności w Ks. Rodzaju 1,4; to dwa wymogi, którym podlega wzrost w życiu.

V. Piątego dnia powstały żywe stworzenia w wodzie i powietrzu – w. 20-23:

A. To życie zwierzęce o najniższym stopniu świadomości, które odnosi się do pierwszego kroku we wzroście wierzących w życiu – zob. 1 J 2,13:

1. Życie zwierzęce w morzu przedstawia w formie typu bogactwa życia Chrystusa w mocy, która pokonuje śmierć (symbolizowana przez słoną wodę) w Jego codziennym życiu; tak jak ryby, które żyją w słonej wodzie, nie stają się słone, Chrystus i Jego wierzący, mający boskie życie, mogą żyć w szatańskim świecie i nie ulec zasoleniu wywołanego skażeniem, jakie jest w świecie – zob. J 14,30; 17,15-16.

2. Życie zwierzęce w morzu ukazuje również bogactwa życia Chrystusa, który karmi człowieka swoimi bogactwami – 6,9a; 21,9.

B. Życie ptasie przewyższa życie ryb; ryby mogą żyć w wodach śmierci, podczas gdy ptaki wznoszą się ponad nie:

1. Gdy wierzący dalej wzrastają w boskim życiu, mogą wznieść się ponad wszelkie ziemskie przeszkody – Iz 40,31.

2. Życie ptasie przedstawia w formie typu bogactwa życia Chrystusa; widzimy to na przykładzie Chrystusa, orła, który przynosi odkupiony przez Boga lud do miejsca przeznaczenia (Wj 19,4; Pwt 32,11-12; Obj 12,14), i synogarlic lub gołębi, którymi jest Chrystus, składanymi na ofiarę Bogu za grzechy Jego ludu (Kpł 1,14; 5,7).

VI. Szóstego dnia powstały żywe stworzenia na ziemi – Rdz 1,24-31:

A. Bydło i zwierzęta na ziemi to wyższy rodzaj życia o wyższym stopniu świadomości od ryb i ptaków; to życie, które potrafi dokonać czegoś na ziemi:

1. Zwierzęta i bydło na ziemi przedstawiają w formie typu bogactwa życia Chrystusa; widzimy to na przykładzie Chrystusa, zwycięskiego lwa (Obj 5,5), który walczy o Bożą

- ekonomię, jak też owiec i wołów, składanych na ofiarę Bogu w celu wypełnienia Jego pełnego odkupienia (Kpł 1,2-3.10; 3,1.6.12; 4,3; 5,6; J 1,29; 1 P 1,19; Obj 5,6-9) oraz wołu, który niesie odpowiedzialność i wiernie trzodzi się, żeby wypełniła się Boża wola (Mt 20,28; J 5,17; 6,38).
2. W wyniku dalszego wzrostu w boskim życiu wierzący w Chrystusa mogą prowadzić na ziemi życie, które jest przydatne do wypełnienia Bożej woli – zob. Rz 5,17; 2 Kor 3,2; Ga 6,2; 1 Kor 15,10.58.
- B. Życie ludzkie to najwyższy rodzaj stworzonego życia, to życie, które może wyrażać Boga w Jego obrazie i podobieństwie i może dla Niego panować:
1. Adam, pierwszy człowiek, przedstawia Chrystusa (Rz 5,14; 1 Kor 15,45.47; Ps 8,5-9; Hbr 2,6-9), który jest centrum Bożego stworzenia (Kol 1,16-17), Głową całego stworzenia (w. 15) i wszystkich ludzi (1 Kor 11,3), wyrazem Boga w Jego obrazie i podobieństwie (Hbr 1,3; 2 Kor 4,4; Kol 1,15) oraz Jego przedstawicielem, który panuje nad wszystkim, co Bóg stworzył (Ps 8,7-9; Mt 28,18).
 2. Boży zamiar związany z człowiekiem, który miał Go wyrażać w Jego obrazie i reprezentować, panując dla Niego, nie wypełnił się w Adamie, pierwszym człowieku (1 Kor 15,45a), starym człowieku (Rz 6,6), tylko w Chrystusie, drugim człowieku (1 Kor 15,47b), nowym człowieku (Ef 2,15), który obejmuje Jego samego jako Głowę i kościół, Jego Ciało (1,22-23; 1 Kor 12,12; Kol 3,10-11).
 3. Wypełnia się to całkowicie w zwycięskich wierzących, którzy żyją Chrystusem dla Jego zbiorowego wyrazu (Flp 1,19-26) i będą sprawować władzę nad narodami oraz panować wraz z Nim jako współkrólowie w tysiącletnim królestwie (Obj 2,26-27; 20,4.6).
 4. Wypełni się to ostatecznie w Nowej Jerozolimie, która wyrazi Boży obraz, gdyż będzie miała Jego chwałę i nosiła Jego wygląd (4,3a; 21,11.18a), będzie również sprawowała boską władzę Boga w celu zapewnienia Mu panowania nad całym wszechświatem na wieki (w. 24; 22,5).

Poselstwo czwarte

Bóg stwarza człowieka na swój obraz, by uzyskać wyraz siebie

Wersety biblijne: Rdz 1,26-27; Kol 1,15; 2 Kor 3,18; Rz 8,29; Obj 21,11.

I. „Uczyńmy człowieka na obraz Nasz, podobnego do Nas... I Bóg stworzył człowieka na swój obraz, na obraz Boga go stworzył” – Rdz 1,26a.27a:

A. Zwrot „uczyńmy człowieka” objawia, że trzech w Bóstwie odbyło naradę na temat stworzenia człowieka – w. 26a:

1. Decyzja co do stworzenia człowieka została powzięta w wieczności przeszłej, co pokazuje, że stworzenie to służyło odwiecznemu zamysłowi Trójjedynego Boga – Ef 3,9-11.
2. Stwarzając człowieka Bóg chciał zrealizować swoją boską ekonomię i móc dzięki temu udzielać siebie człowiekowi – 1 Tm 1,4; Rz 8,11.

B. Bóg stworzył człowieka na swój obraz, podobnego do siebie – Rdz 1,26a:

1. Boży obraz, odnoszący się do Jego wewnętrznej istoty, to wyraz wewnętrznej esencji Jego przymiotów, z których najbardziej znaczące są: miłość (1 J 4,8), światło (1,5), świętość (Obj 4,8) i sprawiedliwość (Jr 23,6).
2. Boże podobieństwo, odnoszące się do Jego postaci (Flp 2,6), to wyraz esencji i natury Jego osoby.
3. Bożego obrazu i podobieństwa nie należy rozpatrywać jako dwóch oddzielnych od siebie rzeczy – Rdz 1,26a:
 - a. Wewnętrzne cnoty człowieka, stworzone w jego duchu, są kopią Bożych przymiotów, które on wyraża za ich pośrednictwem.
 - b. Zewnętrzna postać człowieka, czyli stworzone ciało, jest kopią Bożej postaci.
4. Bóg stworzył człowieka, żeby był Jego powieleniem i mógł Go zawierać oraz wyrażać:
 - a. Wszystko co żywe, zostało stworzone „według swego rodzaju” (w. 11-12.21.24-25), za wyjątkiem człowieka, który został stworzony według Bożego rodzaju (zob. Dz 17,28-29a).

- b. Ponieważ Bóg i człowiek przynależą do tego samego rodzaju, człowiek może połączyć się z Bogiem i żyć razem z Nim w organicznym związku – J 15,5; Rz 6,5; 11,17-24; 1 Kor 6,17.
- C. Chrystus Syn jest „obrazem niewidzialnego Boga”, „odblaskiem Jego chwały i odbiciem Jego substancji” – wyrazem tego, kim On jest – Kol 1,15; Hbr 1,3.
1. Chrystus Syn, ucieleśnienie Boga, jest obrazem niewidzialnego Boga, wyrazem esencji Jego przymiotów – Kol 2,9; 1,15; 2 Kor 4,4; Hbr 1,3.
 2. Człowiek został stworzony według Chrystusa, żeby mógł On w niego wejść i przez niego się wyrazić – Kol 1,27; Flp 1,20-21a.
- D. Stwarzając człowieka na swój obraz i podobieństwo Bogu przyświecał zamiar, żeby człowiek przyjął Go jako życie i wyraził we wszystkich Jego przymiotach – Rdz 1,26-27; 2,9:
1. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, gdyż chciał wejść w niego i być z nim jedno – Ef 3,17a.
 2. Bóg stworzył człowieka na swój obraz, żeby mógł on dzięki Jego ekonomii otrzymać Jego życie i naturę i tym samym stać się Jego wyrazem – 1 Tm 1,4; J 3,16; 2 P 1,4; 2 Kor 3,18.
 3. Bóg w taki sposób stworzył człowieka, żeby mógł on zawierać Bożą miłość, światło, sprawiedliwość i świętość – 1 J 4,8; 1 ,5; Ef 4,24; 5,2.8-9.
 4. Ponieważ Bóg stworzył nas według swego rodzaju, nasze ludzkie cnoty mogą zawierać boskie przymioty – 2 Kor 10,1; 11,10.
- E. To, że Bóg stworzył człowieka na swój obraz, oznacza, że chciał, by stał się on Jego powieleniem, reprodukcją, a ostatecznie Jego zbiorowym wyrazem; Bóg cieszy się z tej reprodukcji, gdyż wygląda ona jak On, mówi i żyje jak On – J 12,24; Rz 8,29; Hbr 2,10; 1 J 3,1-2.
- F. W Biblii zawarta jest tajemnicza myśl o więzi, jaka istnieje pomiędzy Bogiem i człowiekiem – Rdz 1,26; Ez 1,26; 1 J 3,2b; Obj 4,3a; 21,11b:
1. Bóg pragnie stać się taki jak człowiek i uczynić go takim jak On – 1 J 3,2b.

2. Bóg chce wbudować w nas siebie w Chrystusie i uczynić siebie takim jak my, a nas takimi jak On – Ef 3,17a.
 3. Boża ekonomia polega na tym, że Bóg czyni siebie człowiekiem, a nas, stworzone przez siebie istoty, Bogiem; Bóg staje się człowiekiem, a człowiek Bogiem – J 1,14; Rz 1,3-4.
- G. Zaimek „ich” w Ks. Rodzaju 1,26-28 i 5,2 wskazuje, że Adam był zbiorowym człowiekiem, który obejmował całą ludzkość:
1. Bóg nie stworzył wielu ludzi; stworzył ludzkość razem w jednej osobie, Adamie.
 2. Bóg stworzył takiego zbiorowego człowieka na swój obraz i podobieństwo, żeby ludzkość mogła Go zbiorowo wyrazić.

II. Wcielenie Chrystusa i życie Boga-człowieka wypełniło Boży zamysł, jaki Mu przyświecał, gdy stwarzał człowieka – 1,26-27; J 1,1,14; Łk 1,31-32,35; 2,40,52:

- A. Wcielenie Chrystusa ściśle wiąże się z Bożym zamysłem, jaki Mu przyświecał, gdy stwarzał człowieka na swój obraz i podobieństwo – żeby człowiek przyjął Go jako życie i wyraził w Jego boskich przymiotach – Rdz 1,26; 2,9; Dz 3,14a; Ef 4,24.
- B. Pan Jezus narodził się z ludzkiej esencji wraz z ludzkimi cnotami, żeby je wywyższyć, by odpowiadały Bożym przymiotom i Go wyraziły – Łk 1,35:
1. Chrystus, poczęty z boskiej esencji wraz z boskimi przymiotami, stanowiącymi zawartość i rzeczywistość Jego ludzkich cnót, napełnia puste ludzkie cnoty – Mt 1,18,20.
 2. Boskie przymioty napełniają, wzmacniają, ubogacają i uświęcają ludzkie cnoty, dzięki czemu Bóg może się w nich wyrazić.
- C. Gdy Pan Jezus nas zbawia, wchodzi w nas z ludzkimi cnotami napełnionymi boskimi przymiotami – Łk 2,10-11,25-32; 19,9-10:
1. Wchodzi w nas jako życiodajny Duch, by wnieść w nas Boga i napełnić nasze cnoty Bożymi przymiotami – 1 Kor 15,45b; 6,17.
 2. Życie takie zbawia nas od wewnątrz i wywyższa nasze ludzkie cnoty, uświęcając nas i przeobrażając – Rz 5,10; 12,2.

III. Chrystus w swoim wcieleniu przyobłócił ludzką naturę i stał się na podobieństwo człowieka (Flp 2,6-8), żeby w wyniku Jego śmierci i zmartwychwstania człowiek mógł otrzymać wieczne, boskie życie Boga (1 P 1,3; 1 J 5,11-12) i dzięki niemu przeobrazić się i upodobnić od wewnątrz do obrazu Chrystusa (2 Kor 3,18; Rz 8,29) oraz przemienić od zewnątrz na podobieństwo chwalebного ciała Chrystusa (Flp 3,21); w ten sposób możemy być tacy sami jak Chrystus (1 J 3,2b) i wyrażać Boga wraz z Chrystusem wobec całego wszechświata (Ef 3,21):

- A. Oglądając z odsłoniętym obliczem chwałę zmartwychwstałego i wyniesionego na niebiosa Pana, „przeobrażamy się w ten sam obraz” – obraz zmartwychwstałego i otoczonego chwałą Chrystusa – 2 Kor 3,18.
- B. Bóg przeznaczył nas na to, byśmy upodobnili się do obrazu pierworodnego Syna Bożego; upodobnienie, końcowy rezultat przeobrażenia, obejmuje zmianę wewnętrznej esencji i natury oraz zewnętrznej postaci, dzięki czemu odpowiadamy chwalebnemu obrazowi Chrystusa – Rz 8,29.
- C. W Ks. Rodzaju 1,26 widzimy zbiorowego człowieka stworzonego na obraz Boga, który ma Go wyrazić, w Ks. Objawienia 21 zaś Nową Jerozolimę, ostateczną formę rozwoju i zwieńczenie obrazu z Ks. Rodzaju 1,26; miasto Boga to Jego zbiorowy wyraz; nosi ono Jego obraz i świeci Jego chwałą – Obj 4,3; 21,11.

Poselstwo piąte

Panowanie – poskromienie wroga, odzyskanie ziemi i sprawowanie Bożej władzy na ziemi

Wersety biblijne: Rdz 1,26-28; Mt 6,9-10.13; 1 Kor 15,47; Ef 2,15; Obj 11,15.

I. Bóg nie stworzył zbiorowego człowieka, żeby Go jedynie wyraził, lecz również reprezentował, sprawując panowanie nad wszystkim – Rdz 1,26.28:

- A. Objawienie Biblii przedstawia Trójjedynego Boga, który stworzył człowieka na swój obraz i powierzył mu panowanie, dzięki czemu może on wyrażać Go i reprezentować – w. 26.
- B. Bóg w swej boskiej Trójcy stworzył pojedynczego człowieka na swój obraz i powierzył mu panowanie nad całą ziemią; im więcej doświadczamy Trójjedynego Boga i radujemy się Nim, tym bardziej wzrastamy w rzeczywistości boskiego obrazu i panowania – w. 27-28; 2 Kor 13,13; Ef 3,14-17.

II. Powierając panowanie człowiekowi, Bóg chciał poskromić swego wroga, Szatana, który przeciwko Niemu się zbuntował – Rdz 1,26.28:

- A. Zwierzęta pełzające po ziemi przedstawiają Szatana, węża, i jego aniołów, jak również demony, które poszły w ślad za nim – w. 26; 3,1.14; Obj 12,4.7.9; Mt 25,41; zob. Łk 10,19.
- B. Słowa „czyńcie ją sobie poddaną” w Ks. Rodzaju 1,28 oznaczają, że na ziemi toczy się wojna pomiędzy Bogiem i Jego wrogiem, Szatanem; ten, kto zdobędzie ziemię, odniesie zwycięstwo.
- C. Bóg ma pewien problem, z Szatanem, archaniołem, który zbuntował się przeciwko Niemu i stał Jego wrogiem we wszechświecie, zwłaszcza na ziemi – Iz 14,12-14; Ez 28,12-18:
 - 1. W świetle Ks. Rodzaju 3,1 Szatan, Boży wróg, skrył się w wężu, jednym ze zwierząt pełzających po ziemi.
 - 2. Aby poskromić wroga i w ten sposób rozwiązać swój problem, Bóg powierzył człowiekowi władzę, żeby panował nad wszystkim, co On stworzył – 1,26.
 - 3. Człowiek musi władać zwłaszcza ziemią i podbić ją, gdyż przywłaszczył ją sobie Boży wróg, który się zbuntował – w. 28.

4. Bóg potrzebuje, by człowiek sprawował Jego władzę nad wszystkimi pełzającymi zwierzętami i poddał sobie oraz podbił zbuntowaną ziemię, żeby ją odzyskać i uczynić swoim królestwem – Mt 6,9-10.

D. Bóg chce posłużyć się człowiekiem, by ten rozprawił się z Jego wrogiem – po to stworzył człowieka; chce, by Jego stworzenie, człowiek, rozprawił się z Jego upadłym stworzeniem – Szatanem – Rdz 1,28.

E. „Jeśli człowiek nie odzyskał ziemi z rąk Szatana, nie osiągnął jeszcze celu, jaki miał Bóg, kiedy go stworzył...; rozprawianie się z Szatanem... jest dla korzyści Boga...; uporanie się z Szatanem zaspokaja potrzebę Boga” (*Chwalebny kościół*, s. 17).

III. Zamiar, jaki miał Bóg, powierzając człowiekowi panowanie, polega na tym, że chce On odzyskać ziemię – w. 28:

A. Bóg stworzył człowieka z zamiarem odzyskania dla siebie ziemi – w. 26:

1. Bóg stworzył człowieka, by panował na ziemi, podbił ją, pokonał i dzięki temu odzyskał dla Niego – w. 26, 28.

2. Bóg pragnie odzyskać ziemię; stała się ona niezwykle ważnym miejscem, miejscem, które Szatan pragnie zatrzymać dla siebie i miejscem, które Bóg pragnie odzyskać.

3. Człowiekowi polecono być płodnym i rozmnażać się, wypełniać ziemię i ją podbijać – w. 28.

B. Imię Pańskie musi się uświęcić na ziemi i stać się wspaniałe po całej ziemi – Mt 6,9-10; Ps 8,2.10.

C. W tysiącletnim królestwie ziemia stanie się Bożym królestwem, a w wieczności Nowa Jerozolima zstąpi z nieba na nową ziemię – Obj 11,15; 21,1-2.

IV. Zamiar, jaki miał Bóg, powierzając człowiekowi panowanie, polega na sprawowaniu Bożej władzy nad ziemią, żeby przyszło na ziemię Boże królestwo, dokonała się na niej wola Boża i objawiła Jego chwała – Mt 6,10.13b:

A. Sprawujmy Bożą władzę, żeby przyszło na ziemię Jego królestwo – w. 10:

1. Prawdziwy kościół to Boże królestwo w obecnym wieku – 16,18-19; 18,17-18; 13,44-46; Rz 14,17; 1 Kor 4,20; Ef 2,19; Kol 4,11; Obj 1,4-6.

2. Kościół zaprowadza królestwo; dzieło kościoła polega na zaprowadzaniu królestwa Bożego – Mt 6,10; 12,22-29; Obj 11,15; 12,10:
 - a. Kościół zaistniał, żeby zaprowadzić królestwo – Mt 16,18-19; 18,17-18; Obj 1,6.9; 11,15.
 - b. Kościół powinien modlić się z władzą, żeby zaprowadzić Boże królestwo – Mt 6,10.
- B. Sprawujmy Bożą władzę, żeby Jego wola wykonała się na ziemi – w. 10:
1. Bóg jest Bogiem celu i ma własną wolę, wywodzącą się z Jego upodobania; stworzył On wszystko przez wzgląd na swą wolę, żeby móc zrealizować i wypełnić swój zamiar – Obj 4,11; Ef 3,9-11; Kol 1,9.
 2. Królestwo to całkowicie kwestia Bożej woli, wypełnia ono do końca Jego wolę; królestwo to faktycznie Boża wola – Mt 6,10.
 3. Módlmy się, by wola Ojca dokonała się na ziemi, tak jak i w niebie; na tym polega sprowadzanie królestwa niebios na ziemię – w. 10.
- C. Sprawujmy Bożą władzę, żeby na ziemi objawiła się Jego chwała – w. 13:
1. Bóg jest Bogiem chwały; chwała to Jego wyraz, to Bóg wyrażony – Dz 7,2; Ef 1,17; 3,14.16.21; Obj 21,10-11.
 2. Boże królestwo to sfera, w której sprawuje On swoją moc, żeby móc objawić swoją chwałę – Mt 6,10.13.
- V. Zamiar, jaki powziął Bóg względem człowieka, żeby ten wyraził Go w Jego obrazie i reprezentował w Jego władzy, wypełnia się w Chrystusie, drugim człowieku i w zbiorowym jednym nowym człowieku – 1 Kor 15,47; Ef 2,15; 1,22-23; 1 Kor 12,12; Kol 3,10-11:**
- A. Chrystus nie tylko jest ostatnim Adamem, lecz również drugim człowiekiem – 1 Kor 15,45.47:
1. Pierwszy Adam jest początkiem rodzaju ludzkiego; ostatni Adam jest zakończeniem – w. 45.
 2. Adam, pierwszy człowiek, jest głową starego stworzenia i reprezentuje je w stworzeniu; Chrystus, drugi człowiek, jest Głową nowego stworzenia i reprezentuje je w zmarłych wstaniu – w. 45, 47.

3. My, wierzący, dzięki narodzinom zostaliśmy włączeni w pierwszego człowieka, a dzięki odrodzeniu staliśmy się częścią drugiego człowieka; akt wiary w Chrystusa przeniósł nas z pierwszego człowieka w drugiego – Rz 5,12-21.
- B. Kościół jest jednym nowym człowiekiem, zbiorowym i powszechnym, stworzonym z dwóch narodów: Żydów i pogan; tworzą go wszyscy wierzący, a mimo iż jest ich wielu, są jednym nowym człowiekiem we wszechświecie – Ef 2,15:
1. Bóg stworzył człowieka jako zbiorową osobę – Rdz 1,26:
 - a. Zbiorowy człowiek, którego Bóg stworzył, w wyniku upadku uległ skażeniu; Bóg zatem musiał doprowadzić do powstania nowego człowieka.
 - b. Nowy człowiek powstał dzięki temu, że Chrystus zniósł w swoim ciele przepisy i stworzył w sobie nowego człowieka – Ef 2,15.
 2. Stworzenie przez Boga człowieka w pierwszym rozdziale Ks. Rodzaju to obraz nowego człowieka w Jego nowym stworzeniu; oznacza to, że stare stworzenie jest figurą, typem, nowego stworzenia – Ef 2,15; 4,24:
 - a. Na koniec kościół, jeden nowy człowiek, to zbiorowy człowiek w Bożym zamyśle; spełni on dwojaki zamysł: wyrazi Boga i rozprawi się z Jego wrogiem.
 - b. Bóg zamierza odrodzić liczne członki jednego nowego człowieka, które są licznymi członkami jednego Ciała Chrystusa – 1 Kor 12,27.
 - c. Jesteśmy kościołem – zbiorowym człowiekiem w Bożym odwiecznym zamyśle – który Go wyraża i reprezentuje, żeby podbić ziemię i pokonać Jego wroga – Kol 3,10.

Poselstwo szóste

Drzewo życia oraz drzewo poznania dobra i zła

Wersety biblijne: Rdz 2,9.16-17; J 5,39-40; 2 Kor 3,6b.

I. Drzewo życia symbolizuje Chrystusa, który udziela człowiekowi życia, sprawia mu przyjemność i daje zadowolenie – Rdz 2,9; J 14,6a; 10,10b; 6,63; 1 Kor 15,45b; zob. J 15,1; Wj 15,25:

- A. Drzewo życia to centrum wszechświata; jak pokazuje Boży zamysł, ziemia stanowi centrum wszechświata, ogród Eden to centrum ziemi, a drzewo życia – centrum ogrodu Eden.
- B. Musimy zrozumieć, że cały wszechświat obraca się wokół drzewa życia: nie ma niczego bardziej centralnego i istotniejszego ani dla Boga, ani dla człowieka, niż to drzewo.
- C. Bóg umieścił człowieka przed drzewem życia, gdyż chciał, by przyjął Go jako swoje życie dzięki temu, że będzie Go organicznie spożywał i metabolicznie przyswajał; w ten sposób Bóg mógł stać się budulcem jego istoty – J 6,35.57.
- D. W świetle Ewangelii Jana 1,1.4 życie jest w Słowie, które jest Bogiem; życiem tym – boskim, wiecznym, niestworzonym życiem Boga – jest Chrystus (11,25; 14,6a; Kol 3,4a), ucieleśnienie Boga (2,9).
- E. Drzewo życia rośnie po obu stronach rzeki wody życia (Obj 22,1-2), co wskazuje, że jest ono krzewem winnym; ponieważ Chrystus jest krzewem winnym (J 15,1) jak również życiem, jest On drzewem życia.
- F. Chrystus został przetworzony w wyniku wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania, żeby człowiek mógł mieć życie i żył dzięki spożywaniu Go – 10,10b; 6,51.57.63.

II. Drzewo poznania dobra i zła symbolizuje Szatana, który jest źródłem śmierci dla człowieka – Rdz 2,9.17; Hbr 2,14:

- A. Drzewo poznania dobra i zła oznacza również wszystko, co znajduje się poza Bogiem; tym co nie jest Bogiem, a jest dobre, jak też biblijne i religijne, Szatan, który jest przebiegły, może się posłużyć i sprowadzić na człowieka śmierć.

B. Szatan może się również posłużyć Pismem Świętym, natchnionym przez Boga, i prawem przez Niego nadanym, jako drzewem poznania i sprowadzić śmierć – J 5,39-40; 2 Kor 3,6.

III. Pierwsze przykazanie Boga dane człowiekowi mówiło o tym, co on ma jeść, a nie jak się zachowywać – Rdz 2,16-17:

- A. Jeść – to dla człowieka najważniejsze, to kwestia życia lub śmierci; to kim człowiek będzie i jego los przed Bogiem zależy całkowicie od tego, co on je.
- B. Jeśli człowiek je z drzewa życia, otrzyma Boga jako życie i wypełni Jego zamysł; jeśli je z drzewa poznania, otrzyma Szatana w postaci śmierci; Szatan przywłaszczy go sobie i użyje do własnego celu.
- C. Boży zakaz, przykazanie, dane człowiekowi w formie ostrzeżenia (w. 16-17; zob. Ef 2,1), wskazuje na:
 - 1. Wielkość Boga, który stworzył człowieka z wolną wolą, by ten wybrał Go dobrowolnie a nie pod przymusem.
 - 2. Jego miłość do człowieka.
 - 3. Jego pragnienie, żeby człowiek spożył z drzewa życia i przyjął Go w siebie jako życie.

IV. Drzewo życia powoduje, że człowiek jest zależny od Boga (J 15,5), drzewo poznania zaś, że powstaje w buncie przeciwko Niemu i jest od Niego niezależny (zob. Rdz 3,5):

- A. Owocem dwóch drzew są dwie linie – linia życia i linia śmierci – ciągną się one przez całą Biblię, a kończą w Ks. Objawienia.
- B. Śmierć rozpoczyna się drzewem poznania (Rdz 2,17), a kończy jeziorem ognistym (Obj 20,10.14); życie rozpoczyna się drzewem życia, a kończy w Nowej Jerozolimie, mieście wody życia (22,1-2).

V. Musimy zobaczyć linię drzewa życia w całym Piśmie Świętym:

- A. Abel kontaktował się z Bogiem na sposób Boży – Rdz 4,4.
- B. Set i Enosz wzywali imienia Pana – w. 26.
- C. Henoch chodził z Bogiem – 5,22.24.
- D. Noe chodził z Bogiem i razem z Nim pracował – 6,9.13-14.
- E. Abraham prowadził życie, w którym ukazywał mu się Bóg i wzywał imienia Pana – Dz 7,2; Rdz 12,7-8; 17,1; 18,1.

- F. Izaak prowadził życie, w którym ukazywał mu się Bóg i wzywał imienia Pana – 26,2.24-25.
- G. Jakub prowadził życie, w którym ukazywał mu się Bóg i wzywał imienia Pana – 35,1.9; 48,3.
- H. Mojżesz prowadził życie, w którym ukazywał mu się Bóg i przebywał w Bożej obecności – Dz 7,30; Wj 3,2.16; 33,11.13-15; 34,29; 25,9.
- I. Dzieci Izraela odbywały wędrówkę, pozostając w Pańskiej obecności – 13,21-22; Lb 14,14.
- J. Jozue żył i pracował, pozostając w Pańskiej obecności – Joz 1,5-9.
- K. Gedeon toczył walkę, pozostając w Pańskiej obecności – Sdz 6,12.16.
- L. Samuel modlił się i wzywał imienia Pana – 1 Sm 12,23; 15,11; Ps 99,6; Jr 15,1.
- M. Dawid ufał Bogu, liczył na Niego i radował się Nim jako życiem – 1 Sm 17,37.45; 30,6; Ps 27,4.8.14; 36,9-10.
- N. Daniel nieustannie modlił się do Boga i nieprzerwanie miał z Nim kontakt – Dn 6,11-12; 9,2-4; 10,1-3.12.
- O. Jezus, który był Synem Bożym, żył dzięki Niemu – J 5,19; 6,57; 14,10.
- P. Nowotestamentowi wierzący żyją dzięki Panu i radują się Nim – 15,5; 6,57; 14,19; 6,35; 15,11; 16,24; 17,13; 1 J 1,4.
- Q. Paweł urzeczywistniał Pana – Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
- R. Kościół, który jest Ciałem Chrystusa, żyje dzięki Chrystusowi jako życiu – Ef 1,22-23; Kol 3,4.
- S. Nową Jerozolimę pokrzepia rzeka wody życia wraz z drzewem życia – Obj 22,1-2.

VI. Musimy zobaczyć linię drzewa poznania w całym Piśmie Świętym:

- A. Kain składał ofiary Bogu na swój sposób, nie na Boży sposób; zamordował swego brata i odszedł z Pańskiej obecności – Rdz 4,3-9.16.
- B. Nimrod, potężny myśliwy przed Panem, był zupełnie niezależny od Boga, zbudował sobie królestwo, którego początkiem było Babel – 10,8-11.

- C. Lud pod Babel odbył naradę, której owocem było wybudowanie wysokiej wieży, by człowiek uczynił sobie imię, i utworzenie miasta, które miało być jego własnością – 11,3-4.
- D. Lot zбочzył z linii życia przez to, że dokonał wyboru na podstawie tego, co sam zobaczył – 13,10-13; zob. w. 14-15, 18.
- E. Ezaw, żeby zaspokoić swój apetyt, sprzedał swoje pierworództwo – 25,30-34.
- F. Faraon był zbuntowany przeciw Bogu, a jego serce stało się zatwardziałe względem Niego – Wj 5,2; 7,13.22; 8,11.15.28; 9,34-35.
- G. Aaron usłuchał ludu i postąpił w sposób niezależny, wykonując bożka ze złota – 32,1.4.24.
- H. Nadab i Abihu ofiarowali Bogu „obcy ogień” – Kpł 10,1-2.
- I. Miriam i Aaron sprzeciwili się Mojżeszowi; sprzeciw ten nie wynikał z ich kontaktu z Bogiem, tylko z ich własnych pobudek – Lb 12,1-2.9-15.
- J. Dziesięciu zwiadowców poniosło porażkę, gdyż patrzyli na sytuację panującą w pięknej ziemi własnymi oczami; ponieśli fiasko, ponieważ polegali na własnym poznaniu i nie chcieli zaufać Panu – 13,28.32-33; zob. w. 30; 14,6-9.
- K. Korach i jego towarzysze zaatakowali Bożą władzę przedstawicielską – 16,1-3.
- L. Saul postąpił niezależnie i nie poszedł za Panem; postąpił wobec wroga wedle własnego uznania – 1 Sm 15,8.11.22-23.
- M. Absalom zbuntował się przeciw własnemu ojcu, królowi Dawidowi – 2 Sm 15,10-13.
- N. Achab był złym królem, który poślubił Izebel, diabelską i bałwochwalczą kobietę, i zbudował świątynię dla Baala, najsłynniejszego w tamtych czasach bożka – 1 Krl 16,30-32.
- O. Arcykapłani i uczeni w Piśmie znali literę Biblii, ale nie jej życie – Mt 2,4-6.
- P. Nikodem szukał wiedzy, a tak naprawdę potrzebował nowego życia – J 3,1-3.
- Q. Wyznawcy żydowskiej religii badali Pisma i myśleli, że w nich mają życie wieczne, lecz nie chcieli przyjść do Pana po to życie – 5,39-40.

- R. Uczni w Piśmie i faryzeusze mieli poznanie prawa, lecz nadal trwali w niewoli grzechu – 8,5.9.34.
- S. Uczniowie, którzy byli z Panem, podczas spotkania z człowiekiem niewidomym od urodzenia wciąż trzymali się tradycyjnego poznania, które dawała im religia – 9,1-3.
- T. Marta zajęta była linią poznania, trzymając się poznania zdrowych nauk na temat zmartwychwstania w dniu ostatnim – 11,23-25.
- U. Po otrzymaniu objawienia od niebiańskiego Ojca Piotr zwrócił się do swego umysłu i dał się wykorzystać Szatanowi, który chciał przeszkodzić Panu w tym, by Ten udał się na krzyż – Mt 16,17.21-23.
- V. Judasz, którego umysł ciągle był zajęty myślami o pieniądzach, otworzył się na diabła i zdradził Pana za trzydzieści srebrników – J 12,4-6; 13,2.27; Mt 26,15; 27,5.
- W. Niewierzący Żydzi przestrzegali swojego prawa i zgodnie z nim skazali Pana Jezusa na śmierć – J 19,7.
- X. Szaweł z Tarsu, zagorzały wyznawca religii, prześladował kościół do momentu, gdy Bóg objawił w nim swego Syna – Ga 1,13-16; 2,20.
- Y. Korynccy wierzący obfitowali we wszelkie poznanie, lecz byli nadęci i byli wciąż niemowlętami w Chrystusie – 1 Kor 1,5; 8,1; 3,1.
- Z. Filozofia gnostycka oderwała uwagę wielu wierzących od radowania się Chrystusem, który był ich życiem i zepsuła ich – Kol 2,8; zob. w. 6.
- AA. Ci, którzy szerzą niezgodę w kościele, powodują podziały i sprawiają, że inni potykają się, co jest wbrew nauczaniu Bożej ekonomii – Rz 16,17; 1 Tm 1,4.
- BB. Nauka Balaama, nauka nikolaitów i nauka Jezabel zwiodły pierwsze kościoły, które odwróciły się od karmienia się Panem i uctowania z Nim – Obj 2,14-15.20.24.7.17; 3,20.
- CC. Antychryst będzie mężem bezprawia, synem zatracenia; będzie tytanem na linii poznania, a jego przeznaczeniem będzie wrzucenie do jeziora ognistego wraz z Szatanem, źródłem śmierci – 13,5-8; 2 Tes 2,3-4; Obj 19,20; 20,10.

DD. „Litera zabija, lecz Duch daje życie” – 2 Kor 3,6b:

1. Martwa litera Biblii, należąca do drzewa poznania, zabija, podczas gdy Duch, który należy do drzewa życia, daje życie.
2. Oprócz linii poznania istnieje linia życia (zob. Pwt 30,19-20); chwała Panu, że możemy wybrać życie!

Poselstwo siódme

Rzeka wody życia

Wersety biblijne: Rdz 2,10-14; Wj 17,6; Ps 72,8; Jr 2,13; J 4,14; Obj 22,1.

I. W Piśmie Świętym niezwykle istotna jest idea rzeki wody życia, boskiego strumienia, jedyne przepływu – Ps 46,5a; J 7,37-39; Obj 22,1:

- A. Biblia objawia płynącego Trójjedynego Boga – Ojca, który jest źródłem życia, Syna, który jest źródłem życia i Ducha – rzekę życia – Jr 2,13; Ps 36,10a; J 4,14; 7,37-39.
- B. W Piśmie Świętym istnieje tylko jeden przepływ, tylko jeden boski strumień; strumień ten, płynący przez pokolenia, jest wyłącznie jeden – Rdz 2,10-14; Obj 22,1.

II. „A rzeka wypływała z Edenu, aby nawadniać ogród. Potem rozdzielała się na cztery odnogi” – Rdz 2,10:

- A. Rzeka symbolizuje rzekę wody życia, wzdłuż której rośnie drzewo życia – Obj 22,1-2.
- B. Rzeka, która wypływa z Edenu, symbolizuje rzekę wody życia, która wypływa od Boga; pokazuje to, że Bóg jest dla człowieka źródłem żywej wody, którą może on pić – w. 1; zob. J 4,10; 7,37.
- C. Liczba cztery symbolizuje człowieka, stworzenie (Ez 1,5); jedna rzeka, która rozdziela się na cztery odnogi symbolizuje to, że wypływa ona z jedyne Boga (którego symbolizuje liczba jeden), źródła i centrum, i dociera do człowieka w każdym kierunku.

III. Nasienie rzeki wody życia, boskiego strumienia, zasiane jest w Ks. Rodzaju 2,10-14, jego wzrost następuje w kolejnych księgach Biblii, żniwo zaś – w Ks. Objawienia – Ps 46,5a; J 7,37-39; Obj 7,17; 22,17b:

- A. Chrystus, żywa i duchowa skała, został uderzony władzą Boga – Jego prawa i popłynęła z Niego woda życia w zmartwychwstaniu do Jego odkupionego ludu, żeby ją pił – Wj 17,6; J 19,34; 1 Kor 10,4:
 - 1. Żywa woda to woda życia w zmartwychwstaniu, wszechzawierający, życiodajny Duch – ostateczny wynik Trójjedynego Boga – 15,45b:

- a. Zmartwychwstanie oznacza, że coś zostało uśmiercone, ale żyje ponownie; oznacza również życie, które wytryskuje z tego, co przeszło przez śmierć – J 11,25; Dz 2,24; Obj 1,18.
 - b. Ponieważ woda życia znajduje się w zmartwychwstaniu, nic jej nie pokona i przewyższa ona wszystko, co negatywne – Ef 1,19-22; 2,5-6.
 - c. Gdy pijemy wodę życia w zmartwychwstaniu, stajemy się ludźmi w zmartwychwstaniu i ludźmi zmartwychwstania – 1 Kor 10,4; 2 Kor 1,9; 4,14.
2. Pijmy wodę życia i niech ona płynie w nas w zmartwychwstaniu – J 7,37-39:
 - a. Gdy utożsamimy się z uderzonym Chrystusem, popłynie z nas boskie życie w postaci żywej wody – Wj 17,6; J 7,38.
 - b. Jeśli pijemy wodę życia w zmartwychwstaniu i ona płynie w nas, staniemy się „potokiem” (oznaczającym zwycięzców), z którego będzie pił Chrystus, gdy jako pierwszy będzie walczył w dniu Jego wojny – Ps 110,7.
 3. W Ks. Liczb 20,8 Bóg powiedział Mojżeszowi, by wziął łaskę i przemówił do skały, „a ona wypuści z siebie wodę”:
 - a. „Wziąć łaskę” to utożsamić się z Chrystusem w Jego śmierci i zastosować ją na sobie oraz w sytuacji, w jakiej się znajdujemy.
 - b. „Przemówić do skały” to wypowiedzieć bezpośrednie słowo do Chrystusa, który jest uderzoną skałą i prosić Go, by dał nam Ducha życia w oparciu o fakt, że Duch już został dany – J 4,10.
- B. Piękna ziemia, typ wszechzawierającego Chrystusa, to ziemia obfitująca w potoki, źródła i zdroje – Pwt 8,7:
1. Zdrój to początek, źródło to wypływ, potok zaś, inaczej rzeka, to przepływ.
 2. Woda w pięknej ziemi wytryskuje „w dolinach i w górach” – w. 7b:
 - a. Wytryskiwanie to pokazuje, że Chrystus, który jest żywą wodą, płynie w różnym otoczeniu.
 - b. Doliny to doświadczenia krzyża, doświadczenia śmierci Chrystusa, góry zaś to doświadczenia Jego zmartwychwstania – 2 Kor 1,9; 4,11.14.

- C. Psalm 72,8 objawia, że Chrystus w swoim władaniu „panować będzie..., od Rzeki aż po krańce ziemi”:
1. Pańskie królestwo rozprzestrzeni się po krańce ziemi dzięki temu, że płynie On jak rzeka; będzie panował i płynął jak rzeka na krańce ziemi; tam, gdzie zaistnieje ten przepływ, tam On będzie panował – Obj 11,15; Jł 4,18.
 2. Pan Jezus odzyska ziemię za pomocą rzeki, która będzie płynąć z Jerozolimy (Ez 47,1-12; Jł 4,18); rzeka ta dotrze na całą ziemię w cztery strony świata, jak przedstawia to Ks. Rodzaju 2,10-14.
- D. Bóg w swej ekonomii zamierzył, że będzie źródłem, źródłem, żywych wód i zaspokoi swój wybrany lud, żeby Nim się radował – Jr 2,13:
1. Bóg chce, byśmy obrali Go za zdroj żywych wód, jedyne źródło naszego codziennego życia – Rz 11,36.
 2. Bóg jest źródłem żywych wód, gdyż chce, żeby powstał kościół, Jego przyrost, który będzie Jego pełnią i Go wyrazi; takie ma pragnienie, upodobanie w swojej ekonomii – Ef 1,5.9.22-23:
 - a. Bóg chce być dla swoich wybranych źródłem żywych wód, gdyż ma ekonomię, która prowadzi do powstania Jego partnerki, oblubienicy – J 3,29a; 4,14; Obj 19,7-8.
 - b. Gdy pijemy z Boga, źródła żywych wód, służy to kościołowi, który jest Jego przyrostem; gdy pijemy, powstaje w ten sposób Jego powiększenie, pełnia, a na koniec Jego wyraz – J 4,14; 3,29a.30a; 1 Kor 12,12-13.
 - c. Nic prócz Boga, który jest źródłem żywych wód, nie ugasi naszego pragnienia i nie zaspokoi nas; nic prócz Boga, który udziela się do naszego wnętrza, nie uczyni nas Jego przyrostem, a na koniec Jego wyrazem – Obj 22,1.17.
- E. W Ks. Ezechiela 47,1-12 przedstawiona jest wizja wody, który wypływa z domu:
1. Woda symbolizuje tu Trójjedynego Boga – wodę życia, która wypływa z wieczności i gasi pragnienie Jego ludu – J 4,14; Obj 22,1.17.

2. Czym głębsza woda, tym bardziej porzucamy własne wysiłki, obierane własne kierunki i pozwalamy, by przepływu nas unosił – Ez 47,3-5.
- F. Ewangelia Jana ukazuje płynącego Trójjedynego Boga – 4,14:
1. Trójjedyny Bóg płynie w Boskiej Trójcy na trzech stadiach: Ojciec jest źródłem, Syn źródłem, a Duch rzeką.
 2. Trójjedyny Bóg płynie „ku życiu wiecznemu”; słowo „ku” mówi o celu, którym jest Nowa Jeruzalem, całkowita suma życia wiecznego – Obj 22,1.
 3. Ojciec, który jest źródłem, Syn, który jest źródłem i Duch, który jest rzeką wpływają w nas i wraz z nami płyną ku Nowej Jerozolimie i nią się stają – 21,10-11; 22,1.
 4. Ojciec, który jest źródłem, Syn, który jest źródłem i Duch, który jest rzeką obierają Nową Jerozolimę za swój odwieczny cel.
- G. Ks. Objawienia 22,1 mówi o rzece wody życia:
1. Rzeka ta, przedstawiona w formie typu przez rzeki w Ks. Rodzaju 2,10-14, Psalmie 46,5a i Ks. Ezechiela 47,5-9, symbolizuje obfitość życia w jego przepływie:
 - a. To jedna rzeka, która dopływa do czterech narożników świętego miasta, podobnie do jednej rzeki w Ks. Rodzaju 2,10-14, która rozdziela się na cztery odnogi.
 - b. Ta jedna rzeka wraz z jej bogactwami w Ew. Jana 7,38 staje się wieloma rzekami, gdy doświadczamy różnych aspektów Bożego Ducha życia – Rz 8,2; 15,30; 1 Tes 1,6; 2 Tes 2,13; Ga 5,22-23.
 - c. Woda życia to symbol Boga w Chrystusie jako Duchu, który wpływa w swój odkupiony lud, żeby być dla niego życiem i zasobem życia.
 - d. Wodę tę przedstawia w formie typu woda z rozłupanej skały, a symbolem jej jest woda, która wypłynęła z przebitego boku Pana – Wj 17,6; J 19,34.
 - e. W Ks. Objawienia 22,1 woda życia staje się rzeką, która wypływa z tronu Boga i Baranka, zaopatruje ona oraz przepaja całą Nową Jerozolimę; miasto to więc napełnia boskie życie, dzięki czemu wyraża ono Boga w Jego chwale życia – 21,23.

2. Rzeka wody życia wypływa „z tronu Boga i Baranka” – 22,1:
 - a. W wieczności Bóg, który zasiada na tronie, jest Bogiem-Barankiem, naszym odkupieńczym Bogiem, a z tronu Jego wypływa rzeka wody życia – nasz zasób i zaspokojenie.
 - b. Przedstawia to sposób, w jaki Trójjedyny Bóg – Bóg, Baranek i Duch, symbolem którego jest woda życia – udziela siebie swemu odkupionemu ludowi, poddanemu Jego zwierzchnictwu (na co wskazuje władza tronu), na wieki.

Poselstwo ósme

Typ Ewy – partnerki Adama

Wersety biblijne: Rdz 2,18-25; J 19,34; Ef 5,25-27.32.

- I. Cała Biblia jest boską historią miłosną, relacją o tym, jak Bóg zaleca się do swego wybranego ludu i w końcu go poślubia – Rdz 2,21-24; Pnp 1,2-4; Iz 54,5; 62,5; Jr 2,2; 3,1.14; 31,32; Ez 16,8; 23,5; Oz 2,9.21; Mt 9,15; J 3,29; 2 Kor 11,2; Ef 5,25-32; Obj 19,7; 21,2.9-10; 22,17:**
- A. Gdy my, Boży lud, wchodzimy w taką miłosną więź z Bogiem, otrzymujemy Jego życie, tak jak Ewa otrzymała życie Adama – Rdz 2,21-22.
 - B. Życie to uzdalnia nas do tego, byśmy stali się jedno z Bogiem i sprawia, że On staje się jedno z nami.
 - C. Aby Bóg i Jego lud byli jedno, pomiędzy nimi musi zaistnieć wzajemna miłość – J 14,21.23; Wj 20,6.
 - D. Miłość między Bogiem a Jego ludem ukazana w Biblii jest przede wszystkim niczym czuła miłość między mężczyzną a kobietą – Jr 2,2; 31,3.
 - E. Gdy Boży lud Go kocha i spędza czas na społeczności z Nim w Jego słowie, Bóg wlewa w niego swój boski pierwiastek i czyni go, swoją małżonkę, jedno ze sobą, takim samym jak On w życiu, naturze i wyrazie – Ps 119,140.15-16; Ef 5,25-27.
- II. W drugim rozdziale Ks. Rodzaju widzimy obraz Chrystusa i kościoła w typie Adama i Ewy:**
- A. Adam przedstawia w formie typu Boga w Chrystusie, prawdziwego, powszechnego Męża, który szuka sobie żony – Rz 5,14; zob. Iz 54,5; J 3,29; 2 Kor 11,2; Ef 5,31-32; Obj 21,9.
 - B. „Jahwe Bóg rzekł: Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam; uczynię mu zatem pomoc, partnerkę” – Rdz 2,18:
 - 1. To, że Adam potrzebował żony, symbolizuje i przedstawia to, czego w swojej ekonomii potrzebuje Bóg – posiadać żonę – partnerkę, dopełnienie (dosł. kogoś porównywalnego ze sobą).
 - 2. Mimo iż Bóg, Chrystus, jest całkowicie i wiecznie doskonały, bez kościoła, swojej żony, byłby niekompletny.

3. Bóg pragnie mieć zarówno Adama, który obrazuje Chrystusa, jak i Ewę, która obrazuje kościół; Jego cel to: „niech panują” (1,26); to mieć zwycięskiego Chrystusa wraz ze zwycięskim kościołem, Chrystusa, który przewyciężył dzieło diabła, wraz z kościołem, który to dzieło zniweczył; Bóg chce, by Chrystus i kościół panowali – Rz 5,17; 16,20; Ef 1,22-23.

III. Musimy zobaczyć, co Bóg uczynił, żeby powstała dla Niego partnerka:

- A. Bóg ukształtował z gleby wszelkie zwierzęta lądowe i wszelkie ptaki podniebne i przyprowadził je do Adama, „i tak mężczyzna dał nazwy wszelkiemu bydłu, ptakom podniebnym i wszelkiemu zwierzęciu dzikiemu, ale nie znalazła się pomoc dla Adama, Jego odpowiednik” – Rdz 2,19-20:
 1. Żona musi być taka sama jak mąż w życiu, naturze i wyrazie.
 2. Wśród bydła, ptactwa i zwierząt lądowych Adam nie znalazł odpowiednika; nie znalazł żadnego, który by do niego pasował.
- B. Aby powstała partnerka dla Boga, stał się On najpierw człowiekiem; przedstawia to w formie typu stworzenie przez Niego Adama – J 1,14; Rz 5,14.
- C. „Jahwe Bóg sprawił, że mężczyzna pogrążył się w głębokim śnie, i gdy spał, wyjął jedno z jego żeber, a miejsce to zapełnił ciałem” – Rdz 2,21:
 1. Głęboki sen, w jaki zapadł Adam, który doprowadził do powstania Ewy, jego żony, przedstawia w formie typu śmierć Chrystusa na krzyżu, która doprowadziła do powstania kościoła, Jego partnerki – Ef 5,25-27.
 2. W Biblii sen często oznacza śmierć – 1 Kor 15,18; 1 Tes 4,13-16; J 11,11-14.
 3. Śmierć Chrystusa to śmierć uwalniająca życie, udzielająca go, szerząca je, pomnażająca, powielająca je; symbolizuje ją ziarno pszenicy, które wpada do ziemi i obumiera, po czym rośnie i rodzi liczne ziarna (12,24); powstaje z nich bochenek, który jest Ciałem, kościołem (1 Kor 10,17).
 4. Dzięki śmierci Chrystusa boskie życie uwolniło się z Jego wnętrza, a dzięki Jego zmartwychwstaniu to uwolnione boskie życie wszczepiło się w Jego wierzących, żeby zbudowany został kościół.

5. W wyniku takiego procesu Bóg w Chrystusie wbudowuje się wraz ze swoim życiem i naturą w człowieka, który może być taki sam jak On w życiu i naturze i pasować do Niego, być Jego partnerką.
- D. „Jahwe Bóg z żebra, które wyjął z mężczyzny, zbudował niewiastę i przyprowadził ją do mężczyzny” – Rdz 2,22:
1. Żebro wyjęte z otwartego boku Adama przedstawia w formie typu niezniszczalne, wieczne życie Chrystusa (Hbr 7,16; J 19,32-33.36; Wj 12,46; Ps 34,21), które wypłynęło z Jego przebitego boku (J 19,34), żeby udzielić życia Jego wierzącym, co prowadzi do powstania i zbudowania kościoła, Jego partnerki:
 - a. Z boku Chrystusa wydobyła się krew i woda, z boku Adama zaś wyjęte zostało samo żebro, bez krwi.
 - b. W czasach Adama nie było grzechu, nie istniała więc potrzeba odkupienia krwią.
 - c. Natomiast gdy Chrystus „spal” na krzyżu, istniał już problem grzechu; dlatego z Jego boku wypłynęła krew służąca naszemu prawnemu odkupieniu.
 - d. Następnie po krwi wypłynęła woda, czyli płynące życie Boga służące naszemu organicznemu zbawieniu (Wj 17,6; 1 Kor 10,4; Lb 20,8); to boskie, płynące, nie stworzone życie ukazane jest w formie typu jako żebro wyjęte z boku Adama (Rz 5,10).
 2. W Ks. Rodzaju 2,22 nie jest powiedziane, że Ewa została stworzona, tylko zbudowana; zbudowanie Ewy z żebra wyjętego z boku Adama przedstawia w formie typu zbudowanie kościoła ze zmartwychwstałego życia, które uwolniło się z Chrystusa w wyniku Jego śmierci na krzyżu i zostało dodane do wierzących w Jego zmartwychwstaniu – J 12,24; 1 P 1,3.
 3. Kościół, prawdziwa Ewa, jest całkowitą sumą Chrystusa we wszystkich Jego wierzących; kościół jest powieleniem Chrystusa; w kościele nie powinno być żadnego innego pierwiastka poza pierwiastkiem Chrystusa – Rdz 5,2.
 4. Jedynie to, co wychodzi z Chrystusa i Jego życia zmartwychwstania, może być Jego dopełnieniem i partnerką, Ciałem Chrystusa – 1 Kor 12,12; Ef 5,28-30:

- a. Musimy zdejmować z siebie całe naturalne życie, aż wyrazi się z naszego ducha żywy Chrystus; wtedy będziemy w rzeczywistości kościołem – Kol 3,10-11.
 - b. Gdy wyrażamy cokolwiek innego prócz Chrystusa, nie jesteśmy kościołem; „już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Ga 2,20); „dla mnie bowiem żyć to Chrystus” (Flp 1,21) – oto kościół!
 - c. Chrystus może uznać wyłącznie to, co wychodzi z Niego; tylko to, co z Niego wychodzi, może do Niego powrócić i pasować do Niego.
5. Pod koniec Biblii znajdujemy miasto, Nową Jerozolimę, ostateczną, wieczną kobietę, zbiorową oblubienicę, żonę Baranka (Obj 21,9; 22,17) zbudowaną z trzech drogocennych materiałów (21,18-21), która stanowi wypełnienie na wielki typu ukazanego w drugim rozdziale Ks. Rodzaju; w typologii zatem wszystkie drogocenne materiały, o których mowa w w. 2,11-12, służą zbudowaniu tej kobiety.
 6. Tak jak Ewa wyszła z Adama i wróciła do niego, żeby stać się z nim jednym ciałem (w. 24), tak kościół, powstały z Chrystusa, powróci do Niego (Ef 5,27; Obj 19,7) i będzie z Nim jednym duchem (1 Kor 6,17); Chrystus i kościół, którzy są jednym duchem, przedstawieni w typie męża i żony – jednego ciała – to wielka tajemnica (Ef 5,28-32).
- E. „Mężczyzna powiedział: Ta dopiero jest kością z moich kości i ciałem z mego ciała! Ta będzie się zwała niewiastą, bo ta z mężczyzny została wzięta. Dlatego to mężczyzna opuszcza ojca swego i matkę swoją i łączy się ze swą żoną tak ściśle, że stają się jednym ciałem” – Rdz 2,23-24:
1. W języku hebrajskim słowo „mężczyzna” to *isz*, „kobieta” zaś to *isza*.
 2. Kościół jest czystą pochodną Chrystusa; jest Chrystusowy, zmartwychwstańczy i niebiański.
 3. Tylko ci, którzy narodzili się na nowo z Chrystusa i którzy żyją przez Niego jako kościół, mogą do Niego pasować i dopełniać Go.
 4. Kiedy Chrystus to widzi, z pewnością mówi: „Ta dopiero jest kością z Moich kości i ciałem z Mego ciała” – zob. w. 23; Ef 5,30.

5. Tak jak Ewa była przyrostem Adama, tak kościół, który jest oblubienicą, jest przyrostem Chrystusa, Oblubienica – J 3,29-30.
 6. Adam i Ewa stali się jednym ciałem, kompletną całością; to figura, która ukazuje, że Bóg i człowiek łączą się ze sobą w jedno; nadchodząca Nowa Jerozolima będzie wiecznym związkiem Boga i człowieka, jedynym prawdziwym małżeństwem we wszechświecie – kompletną całością złożoną z boskości i człowieczeństwa.
- F. Adam i Ewa, będąc jedno ze sobą, prowadzili razem życie małżeńskie jako mąż i żona (Rdz 2,24-25); to obraz tego, że w Nowej Jerozolimie przetworzony i zwieńczony odkupiający Trójjedyny Bóg, jedyny prawdziwy Mąż we wszechświecie, będzie prowadził życie małżeńskie z odkupionym, odrodzonym, przeobrażonym i otoczonym chwałą człowieczeństwem – żoną, na wieki (Obj 22,17a):
1. Objawienie zawarte w całej Biblii ukazuje nam historię miłosną jedyne prawdziwego małżeństwa we wszechświecie.
 2. Suwerenny Pan, który stworzył wszechświat oraz wszystko, czyli Trójjedyny Bóg – Ojciec, Syn i Duch – który przeszedł przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia i na koniec stał się życiodajnym Duchem, złączył się małżeństwem ze stworzonym, odkupionym, odrodzonym, przeobrażonym i otoczonym chwałą trójczęściowym człowiekiem – złożonym z ducha, duszy i ciała – który ostatecznie stanowi budulec kościoła, wyrazu Boga.
 3. W wieczności, której nie ma końca, za pośrednictwem boskiego, wiecznego i niezrównanego chwalebego życia będą oni prowadzić życie, które jest zespoleniem Boga i człowieka jako jednego ducha, życie, które jest przewspaniałe i które obfituje w błogosławieństwa i radość.

Poselstwo dziewiąte

Wąż, kobieta i nasienie kobiety

Wersety biblijne: Rdz 3,15; J 12,31; 16,11; Hbr 2,14; 1 J 3,8; Obj 12.

I. „Wprowadzę nieprzyjaźń między ciebie [węża] a niewiastę, pomiędzy nasienie twoje a nasienie jej: ono zmiądzzy ci głowę, a ty zmiądzysz mu piętę” – Rdz 3,15:

A. Kobieta symbolizuje w tym wersecie po pierwsze Ewę, a po drugie dziewicę Marię, matkę Pana Jezusa (Ga 4,4); symbolizuje ona również cały lud Boży, który zajął wobec Niego pozycję kobiety ufającej Mu:

1. Nieprzyjaźń pomiędzy wężem a kobietą to nieprzyjaźń między Szatanem i całym ludem Bożym – Obj 12,4.
2. Nienawiść węża do ludu Bożego i walka z nim rozpoczęła się, gdy Szatan namówił Kaina do zamordowania Abla, i ciągnie się przez wszystkie pokolenia aż do momentu, gdy Szatan zostanie wrzucony do jeziora ognistego na wieczność – Rdz 4,8; 1 J 3,12; Obj 20,7-10.

B. Nasieniem węża jest lud, który podąża za Szatanem – Rdz 3,15; J 8,44:

1. Ponieważ Szatan, stary wąż, wstrzyknął siebie w postaci grzechu w ciało człowieka, wszyscy ludzie w oczach Boga stali się wężami – Obj 12,9; 20,2; Rz 7,18; Mt 23,33.
2. Są oni zwolennikami Szatana, a przez to jego synami, nasieniem, z urodzenia; mają jego węzową naturę i życie i Szatan posługuje się nimi, żeby prześladować nasienie kobiety i z nim walczyć – 3,7; 13,38; J 8,44; 1 J 3,10.

C. Nasieniem kobiety jest wcielony Jezus Chrystus, jak również zwycięscy wierzący – Ga 4,4; Obj 12,5:

1. Nasieniem kobiety jest Pan Jezus, Bóg, który zrodził się z dziewicy Marii i stał człowiekiem, o czym prorokował Izajasz w w. 7,14, a co wypełniło się w Ewangelii Mateusza 1,23 i co potwierdził Paweł w Liście do Galacjan 4,4; obietnica dana w Ks. Rodzaju 3,15 wskazuje, że Bóg przyjdzie i będzie nasieniem człowieka, które zmiądzzy głowę wy rządzącemu szkody wężowi.

2. W końcu nasienie kobiety się powiększy i obejmie zwycięskich wierzących, silniejszą część Bożego ludu, którą symbolizuje dziecko-mężczyzna w Ks. Objawienia 12,5.
- D. W świetle Ks. Rodzaju 3,15 nasienie kobiety zmiażdży głowę węża, a wąż zmiażdży jego piętę:
1. Zmiażdżenie głowy węża przez nasienie kobiety to zniszczenie Szatana, który dzierży moc śmierci, przez Pana Jezusa w wyniku Jego śmierci na krzyżu – Hbr 2,14; 1 J 3,8.
 2. Gdy Pan Jezus niszczył węża na krzyżu, ten zmiażdżył Mu piętę, to znaczy zranił Pana Jezusa, przybijając do krzyża Jego stopy – Ps 22,17.

II. Nasienie z Ks. Rodzaju 3,15 w pełni rozwija się w Ks. Objawienia 12:

- A. Zawarta w Ks. Objawienia 12 wizja jaśniejącej kobiety wszechświata i jej dziecka-mężczyzny, walczącego z wielkim smokiem barwy ognia, obejmuje wszystkie pokolenia od Ks. Rodzaju 3,15 aż do końca tego wieku – Obj 11,15; 12,10.
- B. „Wielki znak ukazał się na niebie: niewiasta obleczona w słońce, i księżyc pod jej stopami, a na jej głowie wieniec z gwiazd dwunastu. A jest brzemienna” – w. 1-2a:
1. Ta jaśniejąca kobieta jest kobietą zbiorową, która obejmuje cały wszechświat; symbolizuje ona całość Bożego ludu – w. 1.
 2. Bóg chce za pośrednictwem tej kobiety wszechświata doprowadzić do narodzin dziecka-mężczyzny – silniejszej części Bożego ludu – którym się posłuży, by pokonać wroga i zaprowadzić królestwo – w. 10-11.
 3. Na przestrzeni wszystkich pokoleń lud Boży cierpi bóle porodowe, by wydać na świat dziecko-mężczyznę, który stoczy bój o Boże królestwo – Iz 26,17-18; Jr 6,24; 13,21; 30,6; Mi 4,9-10; 5,2; Ga 4,19.
 4. Aby dziecko-mężczyzna wydane zostało na świat, zachodzi potrzeba, żeby przynajmniej część ludu Bożego powróciła na prawidłową pozycję, jaką zajmuje kobieta i stała się jej częścią w rzeczywistości i praktyce – 2 Kor 11,2; Ef 5,24.
- C. „Inny znak się ukazał na niebie: Oto wielki smok barwy ognia... I stanął smok przed mającą rodzić niewiastą, ażeby skoro porodzi, pożreć jej dziecię” – Obj 12,3a.4b:

1. Smok symbolizuje Bożego wroga, który zwie się diabłem i Szatanem; wąż jest przebiegły, smok zaś okrutny – w. 9; Rdz 3,1; 2 Kor 11,3.
 2. Musimy zobaczyć wizję, zgodnie z którą we wszechświecie rozgrywa się walka pomiędzy Bożym ludem, kobietą, i wężem, smokiem – Rdz 3,15; Obj 12,17:
 - a. Nieprzyjaźń między wężem a nasieniem kobiety, o którym mowa w Księdze Rodzaju 3,15, w pełni przejawia się w dwunastym rozdziale Księgi Objawienia, gdzie wypełnia się do końca.
 - b. Smok nienawidzi tej jaśniejącej kobiety wszechświata i walczy z nią, żeby pożreć jej dziecię – w. 4, 13-17.
- D. „I zrodziła syna, dziecko-mężczyznę, który ma paść wszystkie narody laską żelazną” – w. 5a:
1. Bóg potrzebuje dziecka-mężczyzny, by pokonał Jego wroga i zaprowadził Jego królestwo; w ten sposób zrealizuje się Jego odwieczny zamysł – w. 10; Ef 3,11; 2 Tm 1,9.
 2. Skoro kościół nie osiągnął Bożego celu, Bóg wybierze sobie grono zwycięzców, którzy ten cel osiągną i odpowiedzą na Jego żądanie; oto zasada dziecka-mężczyzny – Obj 12,11; 2,7.11.17.26-28; 3,5.12.20-21.
 3. Nasienie kobiety w dwunastym rozdziale Ks. Objawienia to nie tylko pojedynczy Chrystus, lecz również zbiorowa całość, zbiorowy Chrystus, który obejmuje Jego jako Głowę i wszystkich zwycięskich wierzących, którzy są Ciałem – Kol 1,18:
 - a. Dziecko-mężczyzna w Ks. Objawienia 12,5 to ktoś zbiorowy; to ani Pan Jezus indywidualnie, ani zwycięzcy oddzieleni od Niego, tylko On wraz z nimi – Ps 2,9; Obj 2,27.
 - b. Pan Jezus jest Głową, centrum, rzeczywistością, życiem i naturą dziecka-mężczyzny, zwycięzcy zaś są jego Ciałem.
 - c. Psalm 2,8-9, Ks. Objawienia 2,26-27 i 12,5 ukazują, że Pan Jezus, Boży Namaszczony, zwycięzcy w kościołach i dziecko-mężczyzna będą panować nad narodami laską żelazną; dowodzi to, że Pan Jezus, zwycięzcy i dziecko-mężczyzna są jedno.

4. W wyniku śmierci Pana na krzyżu Szatan, stary wąż, został osądzony i wyrzucony; sąd ten na koniec wykonają zwycięzcy, dziecko-mężczyzna, zbiorowe nasienie kobiety – J 12,31; 16,11; Obj 12,9.

Poselstwo dziesiąte

Abel, Enosz i Heno

Wersety biblijne: Rdz 4,1-9.14.16-24.26; 5,22-24.

I. Abel był zwycięskim męczennikiem, który troszczył się jedynie o Boży zamysł, a nie o własny byt:

- A. Kain uprawiał ziemię, był jej sługą, i w ten sposób zarabiał na swoje utrzymanie, Abel zaś doglądał owiec i je karmił; z nich składał ofiarę Bogu – Rdz 4,1-2.
- B. Zanim nastał potop, człowiekowi wolno było jeść tylko warzywa i owoce, nie zaś mięso (1,29; zob. 9,3); Abel, zajmując się owcami, nie pracował nad zdobywaniem pokarmu; składał z nich ofiary, by zaspokoić tym Boga – zob. Hbr 10,5-10.
- C. Abel nie tylko znał Boga, obrał on również Boży sposób oddawania Mu czci zgodny z Jego boskim objawieniem, nie zaś własnym pomysłem; wiara Abła pochodziła ze słowa ewangelii, którą usłyszał od rodziców; dlatego też to, co czynił, pochodziło z objawienia – 11,4; Rz 10,14.17.
- D. Zgodnie z odkupieniem, które Bóg uprzednio ustanowił, Abel składał Mu w ofierze pierwociny ze stada; przelewał krew na odkupienie, spalał tłuszcz, by zaspokoić Boga i okrywał się skórami, żeby Bóg go usprawiedliwił – Rdz 4,4; Hbr 9,22; 11,4:
 - 1. To co Abel zrobił, odpowiada ściśle wymaganiom prawa Mojżeszowego, które zostało nadane później, i dowodzi, że jego sposób oddawania czci Bogu był zgodny z Bożym objawieniem, nie zaś własnym pomysłem – Kpł 3,2-5.8-11.13.
 - 2. To co Abel zrobił, odpowiada ściśle ewangelii w Nowym Testamencie, która mówi nam o przyjęciu oczyszczenia krwią, zaparciu się siebie, odłożeniu na bok i obraniu Chrystusa za okrycie; dzięki temu możemy żyć w Chrystusie i stać się Bożą sprawiedliwością – 2 Kor 5,21; Flp 1,19-21a.
 - 3. Abel był pierwszym kapłanem Boga, który żył dla Niego i dzięki Niemu, i zgodnie z typologią składał Mu w ofierze Chrystusa – zob. Lb 18,17.

- E. Kain miał swój sposób: czynił dobrze, żeby dogodzić Bogu, i oddawał Mu cześć, postępując arogancko, wkładając w to własne wysiłki, wedle własnego pomysłu, nakłoniony przez diabła – Rdz 4,3:
1. Kain nie szedł drogą Bożego zbawienia: nie kierował się oczekiwanym odkupieniem i nie składał krwawych ofiar (3,21; Hbr 9,22), lecz pogrążał się w upadku człowieka, gdyż porzucił Bożą drogę zbawienia i postępował arogancko, składając owoc swego trudu Bogu.
 2. Sposób oddawania czci Bogu przez Kaina był religią wymyśloną wedle ludzkiego pomysłu i opinii, do jakich nakłonił go Szatan – Jud 11; 1 J 3,12.
 3. Kain przebywał w swoim upadłym ciele i pokładał nadzieję w owocu swego trudu, Abel natomiast polegał na ofiarach i chlubił się w Chrystusie Jezusie i nie pokładał ufności w ciele – Flp 3,3.
- F. Abel jest przedstawicielem wszystkich zwycięskich męczenników; ponieważ Bóg przyjął jego krwawe ofiary, które składał zgodnie z Bożym objawieniem, wywołało to w Kainie nienawiść i religijną zazdrość – zabił on Abela – Rdz 4,4-9; Mt 23,34-35; J 16,2; Obj 17,6.
- G. Abel nie tylko został odkupiony, lecz również powrócił do Boga, by mieć z Nim styczność i społeczność; zależało mu na Pańskiej obecności, Kain zaś od niej odszedł i stał się uciekinierem oraz wędrowcą – Rdz 4,14.16:
1. Jeśli nie przebywamy w Bożej obecności, głęboko w nas pojawi się odczucie, że jesteśmy wędrowcami, którzy nie mają dokąd iść.
 2. Boża obecność jest dla nas prawdziwym mieszkaniem – Ps 90,1.
 3. Ludzie, którzy podążają Bożą drogą i żyją w Jego obecności, chodzą z podniesionym czołem w przeciwieństwie do Kaina, którego oblicze było ponure – Rdz 4,6-7a; zob. Ps 42,6.12.
- H. W wyniku odejścia Kaina z Pańskiej obecności powstała kultura pozbawiona Boga – Rdz 4,16-24:
1. Bóg chce być wszystkim dla człowieka – utrzymaniem, zasobem, rozrywką i ochroną – zob. 15,1.

2. Człowiek utracił Boga, co wymusiło na nim wytworzenie ludzkiej kultury przeciwnej Bogu; składają się na nią głównie: miasta, które służyły egzystencji, hodowla bydła, która służyła zarabianiu na swoje utrzymanie, muzyka służąca rozrywce i broń do obrony – 4,17.20-22.

II. Enosz, który wzywał imienia Jahwe, stał się w dziejach ludzkości kamieniem milowym – w. 26:

- A. Enosz był kruchym wierzącym, który wzywał imienia Jahwe i radował się Nim jako swoim dziełem – Rz 10,12; Ef 3,8:
 1. Imię Enosz znaczy „kruchy, śmiertelny człowiek”.
 2. Enosz uświadamiał sobie, że był słaby, kruchy i śmiertelny, i nie polegał na sobie; jeśli zdamy sobie sprawę z marności ludzkiego życia i kruchości człowieka, nie będziemy na sobie polegać – Koh 1,2; 2,14.17; 2 Kor 1,9; Flp 3,3.
- B. Hebrajskie słowo „wzywać” znaczy „zawołać do”, „krzyknąć do”, czyli krzyczeć; ludzie zdawali sobie sprawę, że ich życie było marnością, że byli krusi i śmiertelni, dlatego samoczynnie zaczęli wzywać imienia Jahwe, Wiecznego.
- C. Chociaż byli marni i słabi, dzięki wzywaniu imienia Pana stali się bogaci i silni, gdyż znaleźli się w bogactwach i mocy Tego, którego wzywali.
- D. Imię *Jahwe* wyraża bliskość, to imię Boga, który nawiązuje bliską relację z człowiekiem – Rdz 4,26; Wj 3,13-14:
 1. Imię *Jahwe* znaczy „Jestem, który jestem”, czyli samoistny, wiecznie istniejący, Ten, który jest teraz i na wieki – w. 14:
 - a. Imię naszego Boga wyraża czasownik „być”; On jest wieczny i tylko On jest – Kpł 19,3-4.10.12.14.16.18.25.28.30-32.34.36-37.
 - b. Bóg, samoistny i wiecznie istniejący, jest wszystkim; jest wszystkim, czego potrzebujemy – J 8,58; 6,48; 8,12; 11,25; 11,6; 15,1a; *Hymns*, nr 78.
 2. Enosz wzywał imienia Jahwe, co pokazuje, że ten kruchy człowiek nie żył przez siebie, lecz wielkiego Jestem, wiecznie istniejącego i wiecznego.
- E. Prawidłowe życie chrześcijańskie to życie, w którym nieustannie otrzymujemy Ducha dzięki ćwiczeniu swojego ducha i wzywaniu imienia Pana – Ga 3,2,5; J 20,22; Rz 10,12-13.

F. Gdy oddychamy w Duchu, wzywając imienia Pana, wydychamy, jak i wdychamy; wydychamy z siebie wszystko, co negatywne, a wdychamy to, co pozytywne z Pana – Lm 3,55-56; *Hymny*, nr 04,7.

G. Będziemy żyć Chrystusem, gdy będziemy Nim oddychać, a oddychać Nim to wzywać Go bez ustanku – Flp 1,19-21a; Rz 10,12-13; 1 Tes 5,17.

III. Henoch chodził z Bogiem przez wiarę, żeby uniknąć śmierci i zdobyć świadectwo, że Mu się podobał – Rdz 5,22-24; Hbr 11,5-6:

A. Chodzenie z Bogiem polega na tym, że Go nie lekceważymy, nie jesteśmy aroganccy, nie postępujemy zgodnie z własną koncepcją i pragnieniem ani w zgodzie z nurtem wieku, jak również nie robimy nic bez Niego – zob. Ps 19,13-14; Joz 9,14b; Łk 24,15-17.

B. Chodzić z Bogiem to inaczej traktować Go jako swoje centrum i wszystko, żyć i postępować zgodnie z Nim i wraz z Nim, zgodnie z Jego objawieniem i prowadzeniem oraz robić wszystko razem z Nim – Rz 8,4.13-14; Ga 2,2a; 2 Kor 5,14-15.

C. Chodzić z Bogiem to chodzić przez wiarę; wiara oznacza, że wierzymy, iż Bóg jest – w. 7; Hbr 11,5-6.1-2; 2 Kor 4,13.18:

1. Nie jest możliwe, byśmy bez wiary mogli podobać się Bogu, byśmy Go uszczęśliwili – Hbr 11,6a.
2. Wierzyć, że Bóg jest, to wierzyć, że jest On dla nas wszystkim i że my jesteśmy niczym – J 8,58; Koh 1,2.
3. Wierzyć, że Bóg jest, oznacza, że nas nie ma; On musi być Jedynym, wyjątkowym, we wszystkim, my zaś we wszystkim musimy być niczym – Rdz 5,24; Hbr 11,5.
4. Wierzyć, że Bóg jest, to zapierać się siebie; w całym wszechświecie On jest, my wszyscy zaś jesteśmy niczym – Łk 9,23.
5. Nie powinienem być czymś; nie powinienem istnieć; jedynie On powinien istnieć – „żyję więc już nie ja, lecz Chrystus” – Ga 2,20.

D. Wiara oznacza, że wierzymy, iż Bóg nagradza tych, którzy Go gorliwie szukają – Hbr 11,6; Rdz 15,1; Flp 3,8.14:

1. Nagrodą dla Henocha był najwyższy stopień życia – uniknięcie śmierci – Hbr 11,5a; 2 Kor 5,4; Rz 8,6.10-11; 5,17.

2. Pan nagradza, a my musimy Go szukać – Ps 27,4.8; 42,2-3; 43,4; 73,25; 119,2.10.
- E. Wiara oznacza, że wierzymy w Boże słowo – zob. Łk 1,38; Rz 10,17:
1. Gdy Henoch miał sześćdziesiąt pięć lat, urodził mu się syn, któremu nadał imię Metuszelach (Rdz 5,21); imię to ma prorocze znaczenie: „gdy umrze, ześle”:
 - a. Nadając synowi imię Metuszelach, Henoch prorokował o potopie, nadchodzącym sądzie w roku jego śmierci, gdy Noe miał sześćset lat – 7,6; 5,25-29a:
 - (1) Metuszelach zrodził Lamecha, gdy miał sto osiemdziesiąt siedem lat (w. 25); Lamech zrodził Noego, gdy miał sto osiemdziesiąt dwa lata (w. 28), a gdy Noe miał sześćset lat, zesłany został potop (7,6.11).
 - (2) Jeżeli dodamy do siebie te trzy liczby, otrzymamy razem dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć lat – wiek, w którym umarł Metuszelach – 5,27.
 - b. Henoch prorokował, gdy miał sześćdziesiąt pięć lat, kiedy to zapewne otrzymał od Boga objawienie, został natchniony boską wolą i dowiedział się o nadchodzącym sądzie nad całym bezbożnym pokoleniem – zob. Jud 14-15.
 2. Od tamtej pory dzień i noc spodziewał się wypełnienia tego proroctwa, i to oczekiwanie sprawiło, że nie poszedł z nurtem wieku, lecz chodził z Bogiem i prowadził pobożne i święte życie – zob. 2 P 3,10-12:
 - a. To czy zostaniemy pochwyceni, zależy od dojrzałości w boskim życiu dzięki chodzeniu z Bogiem – Hbr 6,1a.
 - b. Dzień i noc przez trzysta lat Henoch nieustannie szedł w górę z Bogiem, był Mu coraz bliższy i codziennie bardziej jedno z Nim aż „nie było go, gdyż zabrał go Bóg” – Rdz 5,24; zob. Pnp 8,5a.

Poselstwo jedenaste

Noe – życie i dzieło, które mogą doprowadzić do zmiany wieku

Wersety biblijne: Rdz 6,5-22; 7,13.16; Hbr 11,7.

I. Życie Noego było życiem, które dokonało zmiany wieku – Flp 1,19-21a:

- A. Bóg pokazał Noemu prawdziwą sytuację zepsutego wieku, w którym on żył – Rdz 6,3.5.11.13; Mt 24,37-39; 2 Tm 3,1-5.
- B. „Ale Noe znalazł łaskę w oczach Jahwe” – Rdz 6,8:
 - 1. Kiedy Szatan robił, co mógł, by wszystko zniszczyć, jeden lub kilkoro ludzi zawsze znajdowało łaskę w oczach Boga i dokonywało zmiany wieku – zob. Dn 1,8; 9,23; 10,11.19.
 - 2. Głównym celem relacji w Ks. Rodzaju nie jest ukazanie upadku, tylko pokazanie, ile Boża łaska jest w stanie uczynić dla upadłych ludzi; łaska to Bóg, Jego obecność, którą się radujemy i która jest wszystkim dla nas, może uczynić wszystko w nas, przez nas i dla nas; łaska to Bóg, który przychodzi do nas i jest dla nas zasobem życia, siłą oraz wszystkim – J 1,14.16-17; Obj 22,21:
 - a. Radość z Pana, który jest łaską, jest z tymi, którzy Go miłują – Ef 6,24; J 21,15-17.
 - b. Radujemy się łaską Pana Jezusa Chrystusa, obfitym zasobem Trójjedynego Boga dzięki temu, że ćwiczymy ludzkiego ducha – Hbr 10,29b; Ga 6,18; Flp 4,23; Flm 25; 2 Tm 4,22.
 - c. Boże słowo jest słowem łaski – Dz 20,32; Kol 3,16; zob. Jr 15,16.
 - d. Doświadczamy przetworzonego Trójjedynego Boga, który jest łaską życia, gdy spotykamy się ze świętymi na podłożu jedności – Ps 133,3; 1 P 3,7; Dz 4,33; 11,23.
 - e. Możemy doświadczać Pana jako rosnącej i wszechwystarczającej łaski pośród cierpień i prób – 2 Kor 12,9.
 - f. Musimy trudzić się dla Pana w mocy Jego łaski – 1 Kor 15,10.58; 3,10.12a.
 - g. Musimy być dobrymi szafarzami różnorodnej łaski Bożej – 1 P 4,10; Ef 3,2; 2 Kor 1,15; Ef 4,29.

- h. Dzięki mocy łaski, jej sile i życiu możemy być w porządku wobec Boga i siebie nawzajem; łaska rodzi sprawiedliwość – Hbr 11,7; Rz 5,17.21.
- C. Podobnie do swego pradziadka Henocha (Rdz 5,22-24) Noe chodził z Bogiem przez wiarę (6,9; Hbr 11,7); wiara to boski pierwiastek, którym Bóg go przesycił i który się w niego wlał i stał jego zdolnością wierzenia (Rz 3,22); Noe stał się dzięki temu dziedzicem Bożej sprawiedliwości (zob. 4,3.9) i jej zwiastunem (2 P 2,5), który protestował przeciwko złemu pokoleniu; jego sprawiedliwość umocniła pozycję Boga dokonującego sądu nad bezbożnym pokoleniem.
- D. Arka zbudowana przez Noego jest typem praktycznego i terażniejszego Chrystusa, który jest Bożym zbawieniem, budować zaś arkę to budować takiego Chrystusa w swoim doświadczeniu w celu zbudowania Jego Ciała, zbiorowego Chrystusa; w świetle Listu do Filipian – to sprawować swoje zbawienie – 2,12-13:
1. Budować arkę to sprawować swoje zbawienie, czyli budować Chrystusa w swoim doświadczeniu w celu zbudowania Jego Ciała, zbiorowego Chrystusa.
 2. Noe pracował nad Bożym zbawieniem, arką, i wszedł w nie; powinniśmy móc wejść w praktycznego i terażniejszego Chrystusa – Boże zbawienie.
 3. Zbawienie w Liście do Filipian 2,12 nie jest wiecznym zbawieniem od Bożego potępienia i jeziora ognistego, tylko codziennym i ciągłym zbawieniem, czyli Chrystusem, żywą osobą; mimo iż mamy zbawienie wieczne, potrzebujemy dalszego zbawienia od złego i przewrotnego pokolenia – w. 15.
 4. Znajdujemy się dzisiaj w korytarzu Bożego zbawienia; weszliśmy do tego korytarza i idziemy przez niego – czyli sprawujemy swoje zbawienie:
 - a. Im więcej Noe budował arkę, tym bardziej przechodził przez Boże zbawienie, by na koniec wejść do tego, co zbudował – Rdz 7,7.
 - b. Chrystus, którego dzisiaj budujemy w swoim doświadczeniu, stanie się naszym przyszłym zbawieniem; pewnego dnia, podlegli Bożej opatrności, wejdziemy w Tego, którego zbudowaliśmy.

- c. Również dzisiaj, jeżeli budujemy Chrystusa w swoim doświadczeniu, będziemy mogli w Nim trwać, mieszkać – J 15,5:
 - (1) Budować Chrystusa w swoim doświadczeniu to miłować Go, rozmawiać z Nim dzięki wzywaniu Jego imienia i mieć z Nim społeczność, żyjąc dzięki Niemu i chodząc razem z Nim każdego dnia i w każdej godzinie; w wyniku tego „współchodzimy” z Bogiem i możemy być Jego współpracownikiem – Rdz 5,22-24; 6,9.
 - (2) Budujemy wówczas Chrystusa w swoim doświadczeniu, żebyśmy mogli wejść w Niego – nasze zbawienie.
- 5. Wszystkie cztery rozdziały Listu do Filipian mówią o wszechzawierającej, żywej osobie Chrystusa – naszym zbawieniu:
 - a. Zbawienie w pierwszym rozdziale polega na życiu Chrystusem i powiększaniu Go we wszelkich okolicznościach.
 - b. Zbawienie w drugim rozdziale polega na odzwierciedlaniu Chrystusa dzięki uchwyceniu się słowa życia.
 - c. Zbawienie w rozdziale trzecim to sprawiedliwość Boża, czyli Bóg ucieleśniony w Chrystusie.
 - d. Zbawienie w rozdziale czwartym to Chrystus, który jest życiem – życiem prawdziwym, pełnym godności, sprawiedliwym, czystym, uroczym, o którym inni dobrze się wyrażają, pełnym cnót i chwały.

II. Dzieło Noego było dziełem, które dokonało zmiany wieku – 2 Kor 6,1; Mt 16,18; 1 Kor 3,12a:

- A. Bóg dał Noemu wszechzawierające objawienie, dalsze objawienie, objawienie na temat budowania arki, dzięki której mógł położyć kres zepsutemu pokoleniu i wprowadzić nowy wiek; Noe nie zbudował arki tak jak ją sobie wyobrażał, lecz uczynił to w całkowitej zgodzie z Bożym objawieniem i boskimi wskazówkami przez wiarę – Rdz 6,15a; Hbr 11,6-7; zob. Wj 25,9; 1 Krn 28,11-19; 1 Kor 3,10-12; Ef 2,20a:
 - 1. Arka jest typem Chrystusa – nie jedynie Chrystusa pojedynczego, lecz zbiorowego, kościoła, którym jest Jego Ciało i nowy człowiek, znajdujących swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – 1 P 3,20-21; Mt 16,18; 1 Kor 12,12; Ef 2,15-16; Kol 3,10-11; Obj 21,2.

2. Budowanie arki przedstawia w formie typu budowanie zbiorowego Chrystusa z materiału budowlanego, którym jest pierwiastek Jego bogactw, przez tych, którzy pracują razem z Bogiem – 1 Kor 3,9-12a; Ef 4,12; 2,22.
 3. Budowanie polega na wbudowaniu Chrystusa w ludzi i zbudowaniu ich razem dzięki Niemu, w wyniku czego stają się oni objawieniem Boga w ciele – 1 Tm 3,15-16; 1 Kor 3,9a.10.12a; Rz 11,36.
- B. Dzięki temu, że Noe zbudował arkę i wszedł do niej, nie tylko został zbawiony od Bożego sądu nad złym pokoleniem dokonanym za pośrednictwem potopu, lecz również oddzielony od tego pokolenia; wkroczył też w nowy wiek – Rdz 6,5-22.
- C. Podobnie i my dzięki temu, że zbudujemy kościół i wejdziemy do życia kościoła, zostaniemy zbawieni od Bożego sądu nad terazniejszym złym pokoleniem, który się dokona za pośrednictwem wielkiego ucisku, i oddzieleni od tego pokolenia; wkroczymy też w nowy wiek, wiek tysiącletniego królestwa – Hbr 11,7; Mt 24,37-39; Łk 17,26-27; 21,36; Obj 3,10.
- D. Długość arki wynosiła trzysta łokci, szerokość – pięćdziesiąt łokci, a wysokość – trzydzieści łokci (Rdz 6,15); podstawowe liczby w Bożej budowli to trzy i pięć (zob. Wj 27); oznaczają one zespolenie Trójjedynego Boga z człowiekiem, które jest wynikiem Jego boskiego udzielania (2 Kor 13,13; Ef 4,4-6).
- E. Arka składała się z trzech pięter – Rdz 6,16:
1. Trzy części przybytku oznaczają głębię, w którą wszyscy musimy wejść; trzy piętra arki oznaczają wysokość, na którą wszyscy musimy się wspiąć.
 2. Trzy piętra arki oznaczają Trójjedynego Boga; Duch nas przeprowadza do Syna, a Syn zanoszą do Ojca; kiedy przychodzimy do Ojca, jesteśmy na trzecim piętrze – Łk 15,4-7.8-10.18-23; Ef 2,18.
 3. Musimy wejść w najgłębszą i najwznioślejszą zażyłość z Trójjedynym Bogiem, żeby mógł On nas zaprowadzić na „trzecie piętro” i pokazać nam swoje tajemnice, sekrety i ukryte skarby – 1 Kor 2,9; 2 Kor 2,10; Wj 33,11.
- F. W arce znajdowało się jedno okno; widać było przez nie niebo i wpadało tamtędy światło – Rdz 6,16.

1. Hebrajskie słowo tłumaczone jako „okno” posiada ten sam rdzeń, co słowo „południe”; oznacza to, że gdy stoimy pod oknem, jest środek dnia, południe i jesteśmy pełni światła – zob. Prz 4,18.
 2. Tak jak w arce było tylko jedno okno, tak i w Bożej budowlu jest tylko jedno okno, jedno objawienie i jedna wizja dzięki jednej posłudze – Dz 26,19; Ga 1,6-9; 1 Tm 1,3-4; zob. 2 Krl 2,2.9.13-15.
- G. Do środka arki prowadziły tylko jedne drzwi; drzwiami tymi jest Chrystus – Rdz 7,13.16; J 10,9:
1. Wejście Noego do arki jest obrazem naszego wejścia w Chrystusa – 3,16; Ga 3,27.
 2. Gdy uwierzymy w Pana Jezusa, Bóg nas w Nim „zamyka” i nie możemy z Niego wyjść – zob. J 10,28-29; Ps 139,7-12.
- H. Arka wykonana została z drzewa goferowego; to rodzaj cyprysu, drzewo żywiczne, które potrafi się oprzeć naporowi wody; to figura ukrzyżowanego Chrystusa, który zdolny jest oprzeć się wodom śmierci – Rdz 6,14; Dz 2,24.
- I. Arka została powleczona od wewnątrz i od zewnątrz smołą, która jest typem odkupieńczej krwi Chrystusa powlekającej od wewnątrz i od zewnątrz Bożą budowlę – Rdz 6,14; Hbr 9,14; Wj 12,13:
1. Hebrajskie słowo „smoła” ma ten sam rdzeń, co słowo tłumaczone jako „przejednanie”, które oznacza „przykrywać”; Noe i jego rodzina zostali zbawieni od sądu, dokonanego za pośrednictwem potopu, dzięki smole powlekającej arkę; oznacza to, że wierzący w Chrystusa są zbawieni od Bożego sądu dzięki odkupieńczej krwi Chrystusa – Rz 5,9.
 2. Ilekroć patrzymy na krew, mamy pokój; kiedy Bóg patrzy na krew, jest zaspokojony; gdy zaś Szatan patrzy na krew, nie może przypuścić ataku; a kiedy na krew patrzą aniołowie, cieszą się – Obj 12,11.
- J. Woda, przez którą przeszedł Noe, była figurą wody chrztu – 1 P 3,20-21:
1. Smoła, którą powleczona była arka, symbolizująca krew Chrystusa, zbawiła Noego od sądu dokonanego przez potop, wody potopu zaś, symbolizujące wodę chrztu, nie tylko

osądziły świat, lecz również oddzieliły Noego od złego wieku – Wj 14,26-30; Dz 2,40-41.

2. Wody potopu wybawiły Noego od starego stylu życia i przeniosły w nowe otoczenie; w podobny sposób wody chrztu wybawiają nas od odziedziczonego przez nas marnego stylu życia i wnoszą w styl życia w zmartwychwstaniu w Chrystusie – Rz 6,3-5.

Poselstwo dwunaste

Nasienie życia kościoła i cień królestwa

Wersety biblijne: Rdz 8,1–9,27; 1 P 3,20-21; Rz 6,3-5; J 3,3,5;
Mt 16,18-19; Rz 14,17; Obj 11,15.

I. U Noego wraz z jego rodziną widzimy nasienie życia kościoła – Rdz 8,1–9,17:

A. Arka Noego przeszła przez wody śmierci i spoczęła na górach Ararat; to typ Chrystusa w zmartwychwstaniu, który przechodzi przez śmierć i powstaje z martwych – 8,4; 1 P 3,20-21:

1. Ponieważ arka jest typem Chrystusa, symbolizuje Chrystusa w zmartwychwstaniu, gdyż przeszła przez wodę i z niej wyszła.
2. Jedynie Chrystus może wejść w śmierć i wyjść z niej w zmartwychwstaniu, gdyż jest zmartwychwstaniem i ze zmartwychwstania – J 11,25; Dz 2,24; Obj 1,18.
3. Osiem osób znajdowało się w arce, gdy ta przechodziła przez potop i gdy spoczęła na górze – Rdz 7,7:
 - a. To, czego doświadczyła arka doświadczyli i oni, bo w niej byli.
 - b. Ilustruje to sposób, w jaki wierzący zostali ukrzyżowani i zmartwychwstali z Chrystusem dzięki temu, że są w Nim – 1 Kor 1,30; Ef 1,4; Rz 6,6; 2 Kor 5,14; Ga 2,20a; Ef 2,6; Kol 2,12; 3,1.
 - c. Ponieważ jesteśmy w Chrystusie, Jego doświadczenie stało się naszym doświadczeniem – 1 Kor 1,30.

B. Życie Noego i jego rodziny po potopie symbolizuje życie kościoła w zmartwychwstaniu Chrystusa; oto nasienie życia kościoła – Rdz 8,4–9,17:

1. Z arki wyszło osiem osób – 8,18:
 - a. Chrystus powstał z martwych pierwszego dnia tygodnia, czyli następnego dnia po szabacie – ósmego dnia starego tygodnia; tak więc liczba osiem symbolizuje zmartwychwstanie – J 20,1; zob. Rdz 17,12.

- b. Ponieważ w zmartwychwstaniu Chrystusa zawierali się wszyscy wierzący w Niego – składniki kościoła – są oni ludźmi, którzy powstałi z martwych – Ef 2,6; 1 P 1,3.
- 2. Ołtarz symbolizuje krzyż Chrystusa, ofiary zaś różne aspekty Chrystusa – Rdz 8,20-21:
 - a. Zbudowany ołtarz i ofiary na nim symbolizują Chrystusa złożonego Bogu w ofierze za pośrednictwem krzyża.
 - b. W życiu kościoła po pierwsze krzyż musi położyć nam kres, następnie musimy doświadczać Chrystusa i złożyć Bogu w ofierze Tego, którego różnych aspektów doświadczyliśmy, żeby zaspokoić Boga – Ef 5,2; Hbr 13,15; 1 P 2,5.
- 3. W życiu kościoła powracamy do pierwotnego zamysłu Boga ze względu na Jego wyraz i reprezentację – Rdz 9,1-7; 1,26.
- C. Wierzący, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusa, powinni chodzić w nowości życia, żeby prowadzić życie kościoła w Jego życiu zmartwychwstania w celu zbudowania Jego Ciała – Rz 6,3-5; 12,4-5.
- D. Ewangelia Jana przedstawia obraz życia kościoła w zmartwychwstaniu – 2,1-22; 12,1-11:
 - 1. Chrystus, który jest zmartwychwstaniem i życiem (11,25), zamienia śmierć w życie w celu zbudowania domu Bożego – 2,1-22.
 - 2. Ewangelia Jana 12,1-11 to miniatura życia kościoła w zmartwychwstaniu Chrystusa – to zbiorowe życie, które powstaje z życia zmartwychwstania, życie ucztowania w Pańskiej obecności i życie, które pełni funkcję usługiwania, świadczania i miłowania.
- E. Przymierze zawarte przez Boga z Noem i tęcza, znak Jego przymierza, symbolizują to, że jesteśmy kościołem przymierza, który żyje w rzeczywistości nowego przymierza łaski – Rdz 9,8-17:
 - 1. Nasze życie chrześcijańskie i życie kościoła są życiem przymierza; ponieważ życie kościoła jest życiem poddanym Bożemu przymierzemu, można nas w rzeczywistości nazwać kościołem przymierza – Hbr 13,20-21.

2. Powinniśmy żyć poddani nowemu przymierzui i nie wierzyć w żadne porażki, słabości ani nic negatywnego; jesteśmy ludźmi, z którymi Bóg zawarł przymierze i mamy werset obietnicy na to, by stawić czoła każdej sytuacji – Lm 3,22-23; Rz 8,1; 2 Kor 12,9; 2 Tm 1,10; 2,1; 1 J 1,9; 1 Kor 1,9.

II. U Noego wraz z jego rodziną widzimy cień królestwa – Rdz 9,1-7.18-27:

- A. Noe wraz z rodziną prowadził życie w zmartwychwstaniu, które było cieniem królestwa – 8,4.18; 9,1-7:
 1. Noe, głowa nowej rasy po potopie, był podporządkowaną Bogu władzą przedstawicielską; władza ta była cieniem królestwa Bożego, którego rzeczywistość znajduje się w życiu kościoła, a którego objawieniem się będzie tysiącletnie królestwo – w. 6; Mt 16,18-19; Rz 14,17.
 2. Władanie za pomocą otrzymanej od Boga władzy między ludźmi na nowej ziemi oznacza królowanie Bożego królestwa w życiu zmartwychwstania – Rdz 9,6; Hbr 12,28.
 3. W Bożym zarządzaniu Noe stanowi dobry przykład; chociaż popełnił błąd i poniósł porażkę, niemniej jednak mocno reprezentował Boga i przemawiał z punktu widzenia Jego rządu – Rdz 9,18-27.
- B. Nowy Testament to księga królestwa Bożego; cały Nowy Testament traktuje o królestwie – Mt 3,2; 4,17; Obj 11,15; 12,10:
 1. Królestwo Boże stanowi dla Boga boską sferę, w której realizuje swój plan; to sfera, gdzie może sprawować władzę i wykonać to, co zaplanował – Mt 6,10.
 2. Królestwo Boże to panowanie, władanie, Boga wraz z towarzyszącymi temu błogosławieństwami i radościami – w. 33; Łk 12,32; Kol 1,13.
 3. Jako wcielony Bóg Pan Jezus przyszedł, by ustanowić królestwo Boże, sferę, w której Bóg może realizować swój zamiśl dzięki sprawowaniu swojej władzy – J 1,1.14; 3,3.5; 18,36.
 4. Nowy Testament głosi ewangelię królestwa; ewangelia służy królestwu i jest głoszona po to, by zbuntowani grzesznicy zostali zbawieni, uznani za godnych i przygotowani do wejścia do królestwa – Mk 1,14-15; Mt 4,17; Dz 8,12.

5. Królestwo Boże to Pan Jezus zasiany w wierzących jako nasienie życia i rozwijający się w sferę, w której Bóg może władać w boskim życiu jako swoim królestwem – Łk 17,20-21; Mk 4,3.26.
6. Królestwo Boże to świecenie rzeczywistości Pana Jezusa; gdy On na nas świeci, jesteśmy w królestwie – 9,1-2.
7. Królestwo Boże to sfera nie tylko boskiego panowania, lecz również boskiego rodzaju, w której znajduje się wszystko to, co boskie – J 3,3.5.
8. Królestwo dzisiaj to życie kościoła; praktykować zatem życie kościoła to praktykować królestwo – Rz 14,17; Obj 1,5-6.9.
9. Ci, którzy zawsze nade wszystko stawiają Boże królestwo – to, co dotyka Bożej woli i Jego wroga – są najbardziej użytecznymi pracownikami w Jego rękach – Mt 6,33; 7,21; 25,21.23; Kol 4,11.
10. Działanie kościoła polega na zaprowadzeniu królestwa Bożego; królestwo prowadzi do powstania kościoła, kościół zaprowadza królestwo, w wyniku czego pojawia się ostatecznie Nowa Jerozolima – królestwo Boże w wieczności w nowym niebie i nowej ziemi – Mt 13,43; 6,10; 12,22-28; Obj 11,15; 12,10; 21,1-2.10; 22,1.5.

PYTANIA

do poselstwa pierwszego

1. Przytocz wstęp do poselstwa.
2. Czym jest Boże pragnienie i Jego zamysł?
3. Dlaczego możemy powiedzieć, na podstawie centralnej linii boskiego objawienia i centralnej myśli Boga, że Biblia jest podręcznikiem, który opisuje Bożą budowlę?
4. Wymień cztery organiczne rzeczy (podając ich szczegóły), które pokazują w jaki sposób Bóg wypełnia swój zamysł?

do poselstwa drugiego

1. Jaki zamysł miał Bóg, gdy stwarzał wszechświat?
2. Co jest podstawą stworzenia wszechświata przez Boga?
3. Czym był sposób, w jaki Bóg stworzył wszechświat?

do poselstwa trzeciego

1. Omów trzy istotne narzędzia, którymi Bóg się posłużył do zrodzenia życia w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju i odnieś je do swojego duchowego doświadczenia.
2. Przedstaw siedem wymogów dla zrodzenia życia w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju i odnieś je do swojego doświadczenia.
3. Opisz cztery formy życia, które reprezentują coraz wyższy poziom świadomości, zrodzone trzeciego, piątego i szóstego dnia w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju i odnieś je do duchowego doświadczenia wierzących.

do poselstwa czwartego

1. Przedstaw jak ważny jest „obraz Boga” w powiązaniu z wyrazem Boga w Jego ekonomii od wieczności przeszłej po wieczność przyszłą.
2. Czym różni się „obraz” od „podobieństwa”, o których mówi Ks. Rodzaju 1,26? Jaki zamiar przyświecał Bogu, gdy stwarzał człowieka na swój obraz i podobieństwo?

3. Przedstaw znaczenie wcielenia Chrystusa i życia Boga-człowieka, które wypełniły Boży zamysł, jaki Mu przyświecał, gdy stwarzał człowieka?
4. W jaki praktyczny sposób doświadczamy przeobrażenia i upodobnienia do obrazu Chrystusa?

do poselstwa piątego

1. W jaki sposób doświadczanie przez nas Trójjedynego Boga i radowanie się Nim wiąże się z boskim obrazem i boskim panowaniem?
2. Co dla Boga przedstawia problem i jak On zamierza go rozwiązać, jakie dzieło w związku z tym wykonuje i jakie wymogi muszą spełnić ci, którzy chcą uczestniczyć w tym dziele?
3. Dlaczego Bóg chce odzyskać ziemię i w jaki sposób, w świetle objawienia Bożego w całej Biblii, wiąże się ona z Jego królestwem, Jego wolą i Jego chwałą?
4. Przedstaw w jaki sposób zamiar, jaki powziął Bóg względem człowieka, wypełnia się w drugim człowieku i w zbiorowym jednym nowym człowieku.

do poselstwa szóstego

1. Wyjaśnij, dlaczego kwestia jedzenia w Biblii jest tak istotna.
2. Wyjaśnij, na czym polega zasada zależności od Boga, przedstawiona przez drzewo życia.
3. Porównaj dwie zasady: jedną związaną z życiem, a drugą z działaniem, które w formie typu przedstawia drzewo życia i drzewo poznania dobra i zła.

do poselstwa siódmego

1. Przedstaw picie wody życia w zmartwychwstaniu, posiłkując się wersetami z Ks. Wyjścia 17,6, Ew. Jana 19,34, Pierwszego Listu do Koryntian 10,4 i Ew. Jana 7,37-39.
2. Przedstaw płynięcie wody żywej ku życiu wiecznemu w oparciu o Ew. Jana 4,14.
3. Przedstaw nasienie i żniwo rzeki wody życia w świetle Ks. Rodzaju 2,10-14 oraz Ks. Objawienia 22,1.

do poselstwa ósmego

1. Dlaczego możemy powiedzieć, że cała Biblia jest boską historią miłością i w jaki sposób wiąże się z tym List do Efezjan 5,25-27?
2. Jaki obraz Chrystusa i kościoła przedstawia Ks. Rodzaju 2?
3. Co Bóg uczynił, by powstała dla Niego partnerka?

do poselstwa dziewiątego

1. W jakiej prawidłowej pozycji znajduje się kobieta i dlaczego jest konieczne, by garstka ludu Bożego na powrót znalazła się w pozycji, w jakiej ona się znajduje i stała jej częścią w rzeczywistości i praktyce?
2. Jak od strony doświadczenia możemy stać się częścią dziecka-mężczyzny?
3. Co widzimy na temat tego, kto wchodzi w skład dziecka-mężczyzny w Ks. Objawienia 12,5 i jaką on pełni rolę oraz jaki wywiera to wpływ na nasze życie z Panem i życie w kościele, który jest Ciałem Chrystusa?

do poselstwa dziesiątego

1. Podziel się na podstawie wstępu, w jaki sposób kryształ ten jest pomocny w prowadzeniu zwycięskiego życia służącego Pańskiemu świadectwu.
2. Przedstaw w jaki sposób i dlaczego Abel był zwycięskim męczennikiem.
3. Przedstaw zwycięskie życie, jakie prowadził Enosz i jak możemy je odnieść do siebie?
4. W jaki sposób Henoch uniknął śmierci i zdobył świadectwo, że podołał się Bogu?

